

Mindennapi
és nem egészen mindennapi
történetek
♦
mindennapi
és nem egészen mindennapi
embereknek

Válogatta:
HÉZSER GÁBOR

Előszó

Lehet, hogy sokat beszélünk, lehet, hogy keveset, De a történet meséléséből sohasem lehet elég.

Ha elmaradnak a történetek, megromlik az életünk látása – nélkülük nem tud már túllátni önmagán és nem tudja átlátni önmagát.

A történetek szemünket, látásunkat ápolják. Képesé tesznek meglátni azt is, amit egyébként észre sem vennénk. A természetesnek tartottról kiderülhet, hogy egyáltalán nem természetes.

A történetek gyakran kimondják, amit kimondani nem tudunk, mert elfeledtük, mert restelljük, mert nem tudjuk, hogyan.

Ha elmaradnak a történetek, elnehezül a felüdülés.

A jó történet hallgatása – beszélgetésre készítet. Összekapcsol, hidat ver és át-hidal, hogy ne maradjunk egyedül.

Ha jó történetet hallunk, akkor történik valami – velünk és köztünk.

Hogy történhessék valami – adom tovább ezeket a rövidebb és hosszabb, mindennapi és kevésbé mindennapi történeteket.

Útravaló a mindennapokba és a mindennapokból.

A béka imája

Egy éjszaka béka brekegése zavarta meg a kolostor kertjében imádkozó szerzetest. Megpróbált nem a brekegésre figyelni – mindhiába. Elfutotta a méreg, és rákiáltott a békára:

– Csönd! Imádkozom!

A szerzetes kérése – mivel szent ember volt – meghallgatásra talált az égből. Minden teremtmény nyomban elnémulva adta meg neki a imához szükséges csendet.

De ekkor egy hang zavarta meg a barát imáját. Belülről jött, a lelke mélyéről:

– És ha Isten ugyanolyan szépnek találja a béka brekegését, mint a te zsoltáros imádat?!...

– Mi tetszhet már a Úrnak egy béka brekegésében? – válaszolta a szerzetes kelleetlenül. De a hang nem csitult el:

– Akkor miért teremtette a Isten a békát ilyen hanggal?

A barát elhatározta, utánajár a kérdésnek. Odaszólt a békának:

– Brekegj!

A béka teljesítette a parancsot, hamarosan a környék összes békája csatlakozott hozzá, koncertjük betöltötte az éjszakát. A szerzetes hallgatta, hallgatta a késői békazenét, egyre szebbnek találta, harmonikusan illett a holdfényes éjszakához.

Amikor felállt, hogy cellájába menjen, még egyszer hallani vélte a hangot a lelke mélyéről:

– Régen nem voltunk már ilyen meghitten együtt... – súgta fülébe a Teremtő...

1 Móz 1,25

A béka mindig béka marad

Milyen szerencsés vagyok – mondta a béka, miközben tükörképét csodálta a víz tükreben --, gyönyörű szép vagyok, jobban úszom és nagyobbat ugrom, mint bárki más. Meg még zöld is vagyok, és a zöld meg éppen a kedvenc szíнем. Békának lenni a legszebb dolog a világon.

– És én? – kérdezte a kacska – én, ugye, hófehér vagyok. Engem nem talál szépnek?

– Nem – mondta a béka –, mert te még egy icipicit sem vagy zöld.

– Az nem, de viszont tudok repülni. Figyelj csak! – mondta a kacska, és szárnyra kapva néhány kört írt le a levegőben.

– Fantasztikus! Nagyszerű! – kiáltotta a béka őszinte elragadtatással – Tudod mit, én is repülni akarok!

– Te azt nem tudsz!

Amikor a béka egyedül maradt, hozzáfogott a repülés gyakorlásához. De még fel sem tudott emelkedni a földről. Rettentően csalódottnak érezte magát:

Én csak mihaszna béka vagyok, aki még repülni sem tud.

Hirtelen jó ötlete támadt. Felmászott egy dombocskára, és felérve, amint a kacska tette, gyors nekifutással készült első repülésére. Karjait kiterjesztve hatalmas ugrással vetette magát a levegőbe – és nagy csobbanással esett a folyóba. De legalább otthon érezte magát a vízben.

Ahogy kimászott a vízből, meglátta a patkányt.

– Tudhatnád – mondta a patkány –, hogy a békák nem tudnak repülni.

– És te, te tudsz?

– Természetesen nem, mert nincsenek szárnyaim. Én mást tudok, például kiváló építész vagyok.

De ez a békát egyáltalán nem érdekelte.

Inkább a parti sarat túró disznónál érdeklődött, hogy az tud-e úszni?

– Úszni? Isten ments, attól biztosan rosszul lennék. De én tudom a legfinomabb süteményt sütni...!

– Sütni biztosan én is kiválóan tudok – gondolta magában a béka, és sietve hazaindult, hogy bizonyítsa nagyszerű képességét Amit csak hirtelenjében talált, egy tepsibe szórta és betolta a forró sütőbe.

– Na ugye, megy ez – mondta elégedetten –, csodálatos lesz az íze, ha megsül.

De alig telt el pár perc, fojtogató füst töltötte be a konyháját.

– Hát még sütni sem tudok. Én csak egy mihaszna béka vagyok... – és borzasztóan elszomorodott.

Aztán még szeretett volna a béka úgy olvasni, mint a nyúl, és mivel sem olvasni, sem sütni, sem repülni, sem építkezni nem tudott, egyre boldogtalanabbnak érezte magát.

– Ti mind sokkal okosabbak vagytok nálam. Én semmit sem tudok, csak egy unalmas, egyszerű zöld béka vagyok... – panaszkodott a nyúlnak.

– Ugyan, ugyan, te béka. Én sem tudok repülni meg sütni, sőt, még úszni sem tudok, mint te. ... mert én nyúl vagyok. Te meg béka vagy. És ezért szeretünk mindnyájan téged...

Gondolataiba mélyedve lépett a béka a folyóhoz, hogy újra megszemlélje tü-
körképét.

– Hát ez vagyok én. Egy zöld béka, csíkos fürdőnadrágban – és egyszerre, maga
sem tudta miért, végtelen boldogság fogta el. Örömeben hatalmasat ugrott, amek-
korát csak a békák tudnak. Ez már szinte olyan volt, mintha repülne...

ZSOLT 45,3

A boldogság titka

A nagy hírű bölcs hatalmas kastélyban lakott. A fiatalembert ez éppúgy meglepte, mint az, hogy vidám társaságot talált nála. Úgy képzelte, hogy egy ilyen híresség visszahúzódva, könyvtárszobája meghittségében elmélkedik a világ dolgairól. Elbizonytalanodott. Érdeemes egyáltalán egy „ilyen” embernek feltennie „a” kérdést, azt, amely jó ideje annyira gyötörte? Több ideje nem maradt tépelődésre, mert a házigazda olyan szívélyesen köszöntötte és olyan ellenállhatatlan kedvességgel érdeklődött látogatásának célja iránt, hogy kertelés nélkül bevallotta jövele-célját.

– Nagy, életbe vágó kérdés foglalkoztatja, fiatal barátom. A boldogság titka! – mondta komoly tekintettel a nagy hírű bölcs. – Amint látja, most nem tudok elmélyülni a témában és gondolataimat kifejtteni.

Ezért azt ajánlotta a látogatónak, hogy előbb járja végig a kastélyt, és csodálja meg a képeket, szőnyegeket, és ha kedve van, a könyvtár kincseit, és úgy két óra múlva találkozzanak újra. Ezzel egy kávéskanalat adott a látogatója kezébe, amelyre két csepp olajat öntött.

– Mialatt szemlélődik, tartsa kezében a kanálkát, és vigyázzon, hogy ki ne folyjon belőle az olaj.

– Úgy látszik, nemcsak furcsa, hanem bogaras is egy kicsit az öreg, de ha így akarja, hát legyen... – és a kanalat kezében tartva útnak indult a fiatalember. Szemét le sem vette a kanálról, bejárta az összes emeletet, és két óra múlva, pontosan jelentkezett a házigazdánál.

– Mindent alaposan megnézett? Remélem, örömet lelte a szép dolgokba?! A szőnyegek mintázata egyedülálló, a képek között van egy pár világhírű ritkaság, és a könyvtárban az a két fóliáns a középkor levegőjét árasztja...

Szégyenkezve vallotta be a fiatalember, hogy ő bizony mindebből semmit sem látott, mert minden figyelmét a kiskanálra meg az olajra fordította...

– Hát akkor keljen útra újra, házam kincsei várják! – mondta kedvesen mosolyogva az öreg bölcs. És még hozzátette:

– Ha megismerjük valakinek a környezetét, akkor képet tudunk róla alkotni magunknak. Szeretném, ha megismerne engem...

Ezúttal a kanalat kevésbé görcsösen szorítva indult újabb felfedezőútra a fiatalember.

Egyik ámulatból a másikba esett. Itt-ott megállt, és nehezeire esett útját folytatni. Megcsodálta a mennyezetek freskóit és a végigjárta a virágpompában tündöklő parkot. Észre sem vette, hogy alaposan megkésve ért vissza a házigazdához. Ömlött belőle a szó, a szebbnél szebb látnivalók lenyűgöző hatása alatt állt.

– Boldog vagyok, hogy házam örömet szerzett Önnek. – De hol van a két olajcsepp a kanálkáról?

A fiatalember elszoruló szívvel állapította meg: a kanál bizony üres.

– Az egyetlen tanács, amit adhatok, így hangzik – mondta a nagy hírű öreg – A boldogság titka: gyönyörködjék világunk csodálatos szépségében, de úgy, hogy ne feledkezzék meg közben a két szegény kis olajcseppről a kanálán...

A boldogtalan golfozó

Természetünkhöz tartozik, hogy szívesen mesélünk élményeinkről. Ez néha fontosabb, mint maga az élmény...

A *jom kippur* Izraelben, az ószövetségi idő óta mindmáig a megbékélés napja. Kik-ki igyekszik kibékülni haragosával, és csendességben, magába szállva lelki békét találni.

Nos, ezen az ünnepen egy fiatalember, aki szívesen kérkedett, gondolt egyet, és így szólt magához:

– Ma mindenki otthon ül. Senkinek sem fog feltűnni, ha elmegyek egyet golfozni. Csodálatos alkalom, végre az enyém az egész pálya, zavartalanul játszhatok!

Az angyalok várták, hogyan reagál majd erre a hallatlan bűnre az Úr. De nem történt semmi. Nem söpört zivatar végig a pályán, nem csapkodtak villámok a fiatalember körül. Ellenkezőleg. Az első ütéssel már el is érte az első lyukat. A másodikkal a másodikat. Tizennyolc ütés, tizennyolc telitalálat. A fiatalember kipirult arccal, ragyogó szemmel élvezte szokatlan sikerét. De mintha nagyon elkomorult volna, amikor visszafelé tartott a pályáról...

A mennyei seregek hangos morgolódással fejezték ki nemtetszésüket – hát ennyire közönyössé vált volna a Világ Ura a földi dolgok iránt?

Ő csak ennyit mondott:

– Ne morogjatok! Nézzétek milyen komoran ballag hazafelé! Ő már tudja, hogy senkinek sem mesélheti el, milyen sikerrel játszott ma!

Hós 2,13

A fáradozás jutalma

Az öreg kínai kis rizsföldje egy dombtetőn volt. Naponta többször is lement a völgyben csörgedező patakhoz, hogy vizet hozzon a növényeinek.

Egy gazdag turista, látva fáradozását, megsajnálta. Felkínálta, hogy ajándékoz neki egy szivattyút, amely megkíméli a mindennapos fáradságtól. Az öreg kínai udvariasan megköszönte a felkínált segítséget, de az ajánlatot elutasította:

– ...ha nem járnék vízért, akkor nem lenne időm a elmélkedésre...

ZSOLT 48,10

A kis fa

Volt egyszer egy kis fa. Nagyon fiatal volt, és még olyan kicsi, hogy alig lehetett észrevenni a nagy erdőben. De ott volt, és mennyire ott volt! Bármily kicsi és fiatal volt is, már saját elképzelése volt az életről.

Érdeklődéssel hallgatta az öreg fák susogását. Azok nem fukarkodtak jó tanácsaikkal... A fenyő azt tanácsolta, hogy – mélyre ereszd a gyökereidet, nagyon mélyre. Akkor a legnagyobb vihar sem téphet ki!

A sudár nyárja meg azt susogta, hogy – nőj magasra, fel az égbe, mindig a fény felé, a napos oldalon legyen helyed! Ágaid vastag-erőssek legyenek, hogy a gyerekek hintáját elbírja! – mondta az öreg tölgy.

A gesztenyefa azt javasolta, hogy – minél több gyümölcsöt teremj, hogy az állatoknak télen is legyen elesége!

Minden fa sietett átadni élettapasztalatát és életbölcességét a csemetének. A legjobbat akarták, hogy jól érezze magát kedvencük a földi életben, és nagy, erős fa váljék belőle.

Néha össze is zavarta a sok jó szándékú tanács a kis fát: vastag legyen vagy sudár, mély gyökeret ereszen vagy a napot keresse?! Mert ő sem fenyő nem volt, sem nyárja, sem gesztenye és tölgynek sem született... Látta, hogy minden egyes fának jó, amit neki tanácsolt, de hogyan legyen ő egyszerre ennyiféle? Mivé fejlődjön hát? – ez a kérdés járt a koronájában.

Aztán a szívére hallgatott, arra, hogy mit szeretne ő leginkább? És nekilátott, hogy kipróbálja mindazt, amit a szíve súgott: a Nap felé fordított a koronácskáját, mert az kellemesen melegítette a leveleit. Törzsét vastagította, ágait magasra nyújtotta, hogy minél többet lásson és átlásson. Koronáját sűrűvé növelte, hogy a madarak fészket rakhassanak és ne legyen egyedül. Leveleit kibontotta, hogy fűrdhessenek az eső vizében.

Legszívesebben a viharral játszott. Szeretett nekifeszülni a szélnek, a fenyegető veszéllyel összemérni erejét, finom levelei ilyenkor szálltak a légben... Tudta, a maga módján dacolhat akár az orkánnal is, mert a többi nagy fa mellette áll, vele van. Hosszú életük során növelt erős törzsükkel, sűrű lombkoronájukkal védik a legerősebb szellőkés ellen is. Ilyenkor elfeledte az öreg fák iránti félelmeit,

– hogy akaratlanul, vagy egyesek akarattal, leveleiket ráhullatják és már-már megfojtják;

– hogy hatalmas-borzas koronájuk nem engedi el hozzá a nap sugarait;

– ha türelmetlenül sürgették terebélyesedését – ha szigorúan intették, hogy sudár és ne görbe legyen, mert az szégyen egy fának – és főleg az erdőnek. De eddig mindig talált barátokat is az öreg fák között, akikben megbízott. Ezek segítettek neki, ha nehézségei támadtak, hozzá engedték a napsugarakat és távol tartottak tőle sok kártevőt. Örömeiket-bánatukat megosztották vele. Vele és mellette voltak. Amikor erre rájött, úgy érezte, hogy boldog.

GAL 5,10

A kis mosoly

Unatkozott magában, egyedül. Útra kelt hát, hogy találjon valakit, akivel együtt élhetne.

Útközben találkozott a kicsike kis kacsintással, az sem volt nagyobb, mint ő maga.

Rögvest összebarátkoztak, és alig tette néhány lépést, megismerkedtek a kicsike kis ragyogással, aki az arcokra szeretett kiülni.

– Hova, s merre? – kérdezték.

Egy erdőbe értek. A nagy fa alatt ült egy asszony. Összekuporodottan, a fa alatt. Magányos volt, s nagyon-nagyon szomorú. Ők hárman összenéztek, szót sem szóltak.

A ragyogás rátelepedett az arcára, a mosolygás kiült az arcára, a kacsintás meg csiklandozni kezdte a szemhéját. Az asszonnal folytatták az utat. Kifelé az erdőből.

Az első embernek, akivel találkoztak, ajándékozott az asszony egy mosolyt, a másodikra ráragyogott az arca, a harmadikra meg barátságosan rákacsintott. És a faluban, ahová értek, kezdtek lassan, de feltartóztathatatlanul kivilágosodni a lelkek...

A. Kraft nyomán

ZSOLT 34,4

A kis visszhang

Egy napon, teremtői jókedvében, megint kimondott egy nevet az Úr – így született meg a kis visszhang. Öröme telt az Úrnak benne, szívesen játszott vele. Különösen azt élvezte, hogy a kis ekhó olyan kedvesen mondott utána mindent. Ha például azt mondta az Úr: – Szeretlek! – rögtön jött is a válasz – ...szeretlek.

Hamarosan már egy kicsit többet is tudott ennél a kis visszhang. Ha azt hallotta – Enyém vagy! Így válaszolt: – Tiéd vagyok!

Ahogy növekedett, kicsit rakoncátlanabb is lett, néha nagy élvezettel csavarta ki az Úr szavait. Ha így szólt utána az Úr: – De szép nagy vagy! Ő visszhangozta – ... el is hagylak!

Vagy ha azt kérdezte az Úr: – Kellek neked? Visszaszólt: – ...engedj, eredj!

Ez kicsit megfájdította az Úr szívét, de aztán elmosolyodott és arra gondolt, hogy – lám, lám, az én kis visszhangom lassan növekszik, kamaszodik. Nem mindig tudja igazán, hogy mit is mond... De majd elmúlik ez is.

Múlt a idő. A kis ekhó csipkelődései egyre ritkábbak lettek. Sok újat tanult. Már nemcsak utána mondogatta, amit hallott, hanem önálló válaszokra is képes lett. Sőt, néha a szavakra már tettekkel is válaszolni tudott. Sőt, hiszitek vagy sem, egy nap magától is kiáltott az Úr után.

Hosszú, gyönyörű idő múlt így el. Elgondolkodtató beszélgetéseket folytattak, vagy vidám beszélgetéssel töltötték az időt. Csak egy maradt változatlan: a kis visszhang, aki már egyáltalán nem volt kicsi, ragaszkodott hozzá, hogy mindig övé legyen az utolsó szó...

De jóval később, egyszer, mikor így szólt az Úr: – Gyere, térj vissza hozzám, haza... – ellentmondás nélkül, szótlanul hagyta, hogy karjába zárja az Úr...

Ézs 43,1

A megoldás útja

Ha kilátástalannak tűnő helyzetbe kerülünk, általában jelentkezik egy-két okos ember, aki kérve vagy kéretlenül tanácsával siet segítségünkre...

A százlábút rettenetesen gyötörte a köszvény. Külön-külön minden egyes lába kínozta. Lassan vánszorgott erdei útján. Még ránézni is rossz volt. Meg is szólította a magasból a bagoly, amikor arra sántikált. A százlábú részletesen és keservesen ecsetelte csúzának történetét, és a végén feltette a kérdést, melyet már oly sokszor kimondott:

– Mit lehet egyáltalán tenni ez ellen a nyavalya ellen?

A bagoly alaposan elgondolkodott. Hosszú mérlegelés után azt tanácsolta a százlábúnak, hogy legyen inkább mókussá. Akkor csak négy lába lesz, és így szenvedésének kilencvenhat százalékát megspórolhatja.

– Ragyogó ötlet! Kiváló! – lelkesedett a százlábú –, csak még azt mondd meg kérlek, hogy hogyan lehetek mókussá?

– Ne gyötörj ilyen mellékes dolgokkal – mordult rá a bagoly –, én csak a megoldás útját vázoltam fel.

A. de Mello nyomán

PRÉD 10,12-13

A reménység

A remény nem optimizmus.
Nem meggyőződés,
hogy valami jól fog végződni,
hanem bizonyosság,
hogy valaminek értelme van,
függetlenül attól,
hogy
hogyan
végződik.

Vaclac Havel

1 Pr 1,3

A sivatag sírása

Hosszú ideje figyelte az európai utazó a sivatag emberének furcsa viselkedését: időnként lefeküdt és fülét a homokba nyomta.

– Miért csinálja ezt?

– Ilyenkor a sivatag sírását hallgatom. – Sír, mert szeretne újra virágzó kertté lenni...

RÓM 8,22

A suszter imája

Megkérdezte a suszter a rabbit:

– Hát mondd, hogyan mondjam a reggeli imámat? Szegény embereknek dolgozom, csak egy pár cipőjük van. Este hozzák, én egész éjjel dolgozom, gyakran reggelig, hogy elkészüljenek mire reggel munkába mennének. Hát mondd, hogyan tartsam meg a reggeli imát?

– És eddig hogy tartottad?

– Néha nagyon gyorsan imádkozom, mert sürget a munka, de ez nem jó imádkozás, nem érzem jól magam ilyenkor. Máskor meg, hát, máskor meg még erre sincs időm. Ilyenkor nagyon elszorul a szívem, nagyokat ütök a kalapáccsal a cipőtalpakra és felsóhajtok: Milyen szerencsétlen ember vagyok, még a reggeli imára sem jut időm!

A rabbi elgondolkodott, aztán így felelt:

– Ha én lennék az Úr, számomra ezek a sóhajok értékesebbek lennének, mint az imáid...

Chaszid történet nyomán

ZSOLT 55,17

A származás kötelez...?

A kis jegesmedve megkérdezi az anyját:

– Mami, te jegesmedve vagy?!

– Igen, fiacskám, persze.

Egy idő múlva a kis jegesmedve megkérdezi az anyját:

– Mami, és a papi, a papi is jegesmedve?

– Igen, fiacskám, persze.

A válaszok nem tűntek kielégítőnek, a kis bocs egyre gondterheltebbnek tűnt, az anyja meg akarta tudni, mi bántja a fiát.

Mikor aztán megkérdezte, hogy a nagyszülei is jegesmedvék voltak-e, – Igen, fiacskám, persze, de miért kérdezed ezeket? – válaszolta az anyja.

– ...hát csak azért, mert én borzasztóan fázom...

1 Móz 27,31

A szenvedésről

Carl Gustav Jung, a lelkészcsaládból származó nagy svájci pszichológus házá-
nak egyik ablakára a keresztet hordozó Krisztus képét festette.

– Tudja, ez a legfontosabb, amit meg kell tanulnunk... – mondta egy teológus látogatójának. – Nemrég jártam Indiában, és ott döbbsentem rá újra erre. Bármely földrészen élünk is, meg kell birkóznunk a szenvedés kérdésével. A távol-keleti ember megkísérel érzéketlenné válni a szenvedéssel szemben. Mi, nyugatiak inkább a legkülönbözőbb test, lelki és szellemi kábítószerre fordulunk. Egyik sem kielégítő megoldás. A szenvedést le kell győzni. Ez csak akkor lehetséges, ha magunkra vállaljuk. Ezt tanuljuk a keresztet hordozó Krisztustól.

FL 3,10

A teknősbéka imája

Istenem,
csak még egy
kicsike kis
türelmet kérek,
– jövök én már!
A természetemet,
ugye,
nem én választottam,
igyekszem is elfogadni,
olyannak, amilyen.
Nem akarok panaszkodni
de ez a ház,
itt a hátamon...

Hogy hozzám tartozik?
– sokszor jó,
megóv és melegít.

De, ugye,
belátod Te is,
Istenem,
néha
bizony nehéz elhordozni.

Csak azt kérem,
hogy ez a ház,
és benne ez a szív,
előtted
zárva
ne maradjanak. Ámen.

Lk 14,27

Akkor karomban hordoztalak...

Az éjszaka azt álmodta, hogy Krisztussal sétált a tengerparton A horizonton, mint egy hatalmas képernyőn, megjelent az életútja. Észrevette, hogy útját ezen az égi vetítővászonon általában két lábnyom kíséri. Az övé és az Úré. Amikor viszont sorsának legnehezebb szakaszairól beszélt, akkor csak egy lábnyomot látott. Ez meglepte és elbizonytalanította.

Meg is kérdezte az Urat:

– Amikor követni kezdtelek, azt ígérted, hogy mindig mellettem leszel, kísérőként. De most azt látom, hogy amikor leginkább szükségem lett volna rád, csak egy pár lábnyomot látok. Nem értem, mondd, hogy hagyhattál éppen akkor magamra, amikor a leggyengébb voltam?!

Az Úr szelíden mosolygott rá és csak ennyit mondott:

– Szeretett barátom, annyira fontos vagy nekem, hogy sohasem hagynálak egyedül. Akkor, amikor sorsod olyan nehéz volt, hogy magad már nem tudtad hordozni, amikor a szenvedés súlya elviselhetetlenül nehezedett rád, ott valóban csak az én lábnyomaimat látod. Tudod, annyira gyenge voltál, hogy karomban kellett hogy hordozzalak...

MT 8,17

Álmaid ne feledd

Álmaid ne feledd,
ha az éj
újra rádtör
és a sötétség
újra foglyul ejteni akar.
Még nem veszett el semmi.
Álmaid s vágyaid
a remény képeit hordozzák.
Lelked tudja,
hogy a mélyben ott szunnyad
a gyógyulás,
az új nap,
benned
pirkad.

Kívánom,
magányod idejét
ne elszalasztott életként éld
– magadba hallgatózva
bukkanj a még
felderítetlenre.

Kívánom,
a még teljesületlen,
életed el ne nyomja,
Ő ébresszen
boldogságot
– a benned élő
szépség iránt.

Kívánom,
szomorúságod
hiábavaló
ne legyen
– lelked mélységeit
érintve
éld át újra
az
örömet.

Ír áldás

ZSOLT 30,5

Áldja Isten feletted a holdat

Áldja Isten
feletted a holdat,
a földet
lábad alatt,
a tájat,
melyre pillantasz,
mindazt,
amin reményed
nyugszik,
az éjt,
mely most
karjába
zár.
Áldja Isten
feletted a holdat.

Ír áldás

ZSOLT 148,3

Autobiográfia – Dráma öt felvonásban

1

Megyek az utcán
A járdán mély lyuk
beleesem.
Elvesztem... Nincs remény.
Az én bűnöm ... kizárólag
Végtelen időbe telik, amíg kikászálódok.

2

Megyek ugyanazon az utcán
A járdán mély lyuk
Úgy teszek, mintha nem látnám.
Beleesek
Nem tudom elhinni, hogy újra, ugyanott?...
de ez már nem lehet az én hibám...
Ismét végtelen időbe telik, amíg kikászálódok.

3

Megyek ugyanazon az utcán
A járdán mély lyuk
Látom
Beleesek
Csak úgy ... megszokásból
Szemem nyitva
Tudom, hol vagyok
Saját bűnöm.
Mérgelődöm
Rögtön kimászok a lyukból.

4

Megyek ugyanazon az utcán
A járdán mély lyuk
Kikerülöm.

5

A másik utcán megyek.

ZSOLT 119,25

Az egészen más feltámadás

egyek uraknak jól megfelelné
ha majd a halál minden számlát
kiegyenlítene
és az urak uralma
s a szolgák szolgasága
mindörökre s végleg
jóváhagyattatna
egyek uraknak jól megfelelné
ha az örökkévalóságban
maradnának
a drága sírboltokban
s szolgáik
az olcsó közsírokban
de jön egy feltámadás
egészen más mint vártuk
jön egy feltámadás
mikor Isten támad fel
az urak ellen
és minden
urak Ura
a halál
ellen

Kurt Marti

Lk 20,27

Az eső áldása

Az áldott eső,
a felséges,
jótékony,
isteni,
ömölgék le
reád.

A kis virágok
nyílni kezdenek,
és
tébolyító illatuk
terjengjen körülöd,
amerre mégy.

Ír áldás

ZSOLT 84,6

Az időt ki kell használni

A házi orvos várószobája megint tele volt. Az idős úr, hosszú várakozás után felállt, és odament az asszisztensnőhöz.

– Bocsánat, ha megzavarom – mondta választékos udvariassággal –, 10-re voltam berendelve, most tizenegy óra. Sajnos, nem várhatok tovább. Lenne szíves adni egy újabb időpontot?

A várószobában epésen megjegyezte az egyik nő a szomszédjának:

– Hát legalább nyolcvan az öreg, mi lehet olyan sürgős dolga, hogy ne tudna várni?

Az öregúr meghallotta a gúnyolódó megjegyzést.

Barátságosan rámosolygott az asszonyra, és így válaszolt:

– Nyolcvanhét éves vagyok. És tudja, éppen ezért nem engedhetem meg magamnak, hogy akár egy percet is elfecséreljek abból a drága időből, ami még rendelkezésemre áll...

ZSOLT 90,12

Az ikrek beszélgetése

Úgy történt, hogy ikrek fogantak az anyaméhben. Ahogyan növekedtek, úgy növekedett hálás örömük is.

– Hát nem nagyszerű, nem csodálatos, hogy élünk? – szólalt meg az egyik.

Így kezdték világukat felfedezni. Amikor pedig felfedezték azt a bizonyos zsinórt, amely anyjukhoz kötötte és táplálta űket, lelkendező örömben törtek ki:

– Milyen végtelen az anyánk szeretet, hogy saját életét osztja meg velünk!

Így teltek a napok, a hetek, a hónapok. Aztán egyszer csak észrevették, hogy nagy változások történnek.

– Mit jelentsenek ezek a változások? – kérdezte egyikük.

– Ez azt jelenti, hogy hamarosan elhagyjuk majd ezt a csodálatos világot... – morfondírozott a másik.

– De én egyáltalán nem akarom elhagyni ezt a világot! – csattant fel a másik –, én örökre itt szeretnék maradni.

– Hát, nincs más választásunk, mennünk kell – felelte a testvére, és még, kissé bizonytalanul hozzátette: talán mégis van élet a születés után...

– Ugyan már, hogyan lehetne?! – ellenkezett a testvére. – El fogjuk veszteni az éltető zsinórt, és anélkül meg hogyan lehetne életben maradni? Meg aztán mások is voltak már előttünk itt, ebben a méhben, azoknak is el kellett menniük –de, de egyikük sem tért vissza sohasem. Egyikük sem mondhatta meg, hogy valóban lenne élet ott, kinn is... Nem, hamarosan közeledik a vég, hidd el!

Egyre lehangoltabb lett, végül kifakadt:

– Ha a fogamzás a születéssel végződik, mi értelme van egyáltalán ennek a méhben belüli életnek? Teljesen értelmetlen az egész. Sőt, még az is lehet, hogy az a bizonyos anya nem is létezik.

– De hát léteznie kell – ellenkezett a másik –, hogyan kerülhettünk volna különben ide és maradhattunk volna életben eddig?

– Láttad te, valaha is, ezt az úgynevezett anyát? – Esetleg csak a képzeletünk szülte. Mi találtuk ki, hogy jobban elviseljük ezt az életet itt...

Így teltek utolsó napjaik az anyaméhben. Kétségek, kérdések, félelmek gyötörték űket. Aztán elérkezett a szülés ideje. Amikor az ikrek elhagyták eddigi világukat, szemük kinyílt, rácsodálkoztak az új világukra. ...És amit ott láttak, az minden képzeletüket messze felülmúlta...

RÓM 8,38

Az ölében ülni...

A technika nyújtotta lehetőségek kétségtelenül kényelmesebbé teszik mindennapjainkat. Ez igaz. De nem biztos, hogy így élvezetesebbé is válik életünk. Ezt példázza a következő történet:

Kislány kivétel nélkül minden este megkövetelte, hogy lefekvés előtt olvasson neki egy mesét. Idővel terhesnek érezte ezt az apai kötelezettséget. Így született meg benne egy napon az ötlet: vesz a lányának egy magnetofont és sok szép mesekazettát hozzá.

A gyerek el volt ragadtatva, hamar megtanulta, hogy melyik gombot kell megnyomni. A kislány hallgatta a magnetofont, apa végre nyugodtan olvashatta az újságát. Mindketten elégedettek voltak.

Két hét telet el így, vagy három? – nem is tudta már pontosan. Aztán egyik este újra ott állt előtte a lánya. Kezében a nagy mesekönyv. Apja térdére tette a nehéz könyvet.

– Mi történt, Kincsecském? – kérdezte aggodalmas hangon –, csak nem romlott el a magnód?

– Áh, nem... – és mintha kicsit lesütötte volna szemét a lánya.

– Biztos elfogytak a kazettáid, holnap veszek újakat...

– Nem, papa, nem akarok magnóról mesét hallgatni... Olvass megint Te nekem!

– De hát miért nem szereted a meséket magnóról hallgatni?

– Mert – és szorosan odabújt apja térdéhez – annak nem lehet az ölébe ülni...

KOL 3,21

Az út, amely sehova sem vezetett

A falu főutcája egyszerre csak háromfelé ágazott. Az egyik őt a tengerhez, a második a városba vezetett, míg a harmadik, úgy mondták, sehova sem.

A fiú, akit Martinónak hívtak, ezt nem akarta elhinni. Ilyesmi nem létezik – mondogatta magának –, egy út, amely sehova sem vezet. Valahonnan csak jön ez az őt, valamiért csak építették egykor...! Annyit kérdezett, hogy már mindenkinek az idegeire ment a faluban. De Martino nem hagyta annyiban, ha az útról volt szó, nem engedett a kérdéseiből. El is nevezte a falu a *konok Martinó*-nak. De ez őt nem érdekelte, egyre csak az út járt a fejében, mely állítólag sehova sem vezetett.

Mikor már elég idős lett ahhoz, hogy hosszabb gyaloglásra is vállalkozhasson, egy reggel nagyon korán kelt fel, és elindult. A főutca végéig. Ott gondolkodás nélkül nekivágott a titokzatos útnak. Nehéz volt a járás, benőtte az ösvényt a gaz és tele volt kátyúval. Aztán egy bozótosba vezetett. A bozótosból hamarosan erdő lett. Sűrű erdő. Később úgy egymásba fonódtak a fák ágai, hogy a nap sugarát sem engedtek át. Sötét, végtelen alagúthoz hasonlított most a út. Sokszor úgy tűnt, mintha vége is szakadna... Lassan fájni kezdtek Martino lábai, és a félelem is egyre inkább hatalmába kerített. Talán fel kellene adnom? – kérdezte magában a fiú. De nem tette Továbbhaladt. Abban a pillanatban, amikor úgy érezte, most már végleg nem tud továbbmenni, és amikor szemébe könnyek szöktek, megpillantott egy kiskutyát. Farkát vidáman csóválva szaladt Martinóhoz, és nyaldosni kezdte a kezét.

– Ahol kutya van, ott háznak is kell lenni! – villant át a fiú agyán –, és embernek is...

És félelmét mintha elfújták volna, hiszen ott lépkedett lába mellett a kutya, föl-fölnézve Martinóra, mintha azt mondaná: – Gyere, gyere csak, gyere!

– Jövök, jövök! – felelte a fiú, és nem sokára világosodni kezdett az erdő.

A fák között fel-felcsillant az ég, és az út hamarosan hatalmas, kovácsoltvas kapuhoz vezetett. Mögött megpillantotta Martino a kastélyt. De micsoda kastélyt! Minden ablaka és ajtaja tárva-nyitva, a kéményekből vidáman száll a füst az ég felé. Az egyik balkonról pedig nevetve integetett valaki a fiú felé, mintha azt mondaná: Isten hozott, Martino! Konok Martino!

A kapu kitárult, és hogy milyen gyönyörűségek vártak a kastélyban Martinóra, azt le sem lehet írni. Több mint 1000 szoba, mindegyik drágaságokkal tele, arany és ezüst csillogása, drágakövek ragyogása. És a kedves házigazda, aki Martinót szobáról szobára vezette, újra és újra így szólt a fiúhoz:

– Vedd el, ami tetszik, legyen a tiéd...

Giovanni Rodari meséje nyomán

JN 14,2

Beteljesült vágy

Tavaszi volt. A házaspár a parkban a padon ülve élvezte a napsütést. Olyan hatvanasok lehettek. A férj gyönyörködve nézte az arra sétáló csinos, fiatal nőt.

– Ha az én feleségem is, még egyszer vagy huszonöt évvel fiatalabb lehetne...! – sóhajtott mélyet, hangtalant.

Abban a pillanatban előtt termett a Jótündér. Kedvesen rámosolygott, kicsit még pukedlizett is, és így szólt:

– Ha megengeded, örömmel teljesítem a kívánságodat!

A férfi megengedte.

...egy pillanattal később azt vette észre, hogy nyolcvanas évei közepén jár...

PRÉD 3,1

Csalfa látszat

A seriff szokásos őrjáratát végezve megpillantja az indiánt. Úgy tűnik, hogy a rézbőrű az úttesten elnyúlva, fülét a meglehetősen leghagyott országútra szorítva hallgatózik.

Amikor a hivatalos ember odaér hozzá, a földön fekvő ezzel fogadja:

– Sötétzöld Mercedes, benne német juhász kutya meg egy nagy növésű sápadt-arcú, a rendszám SDT 96, napnyugati irányba hajtanak...

A seriff, aki nagy csodálója az indiánok nyomolvasó képességeinek, elámulva kérdezi:

– Ez nem lehet igaz! – Mondd, Sasszem, te ezt csak így meg tudod állapítani, füledet a földre nyomva?

– De seriff, én nem nyomolvasok, engem elütött az a csirkefogó...!

J_N 7,23

Csak egy tette meg

én
nem halok meg
engem
meghalnak
te
nem halsz meg
téged
meghalnak
az ige
meghal
hazudik
mi nem
tesszük
csak
egy
tette

Kurt Marti nyomán

2KOR 5,15

Csalódás

Ha valaki csalódni akar,
akkor gondoskodni fog róla,
hogy csalódhasson...

A két barátnő bevásárolni ment a városba. Mindent megvettek már, amikor megálltak egy elegáns butik kirakata előtt. Gyönyörű nyári ruhán akadt meg egyikük szeme.

– Mindig is egy ilyen ruháról álmodoztam...! – mondta nagyot sóhajtva a barátnőjének. Egyszerűen nem hagyhatom ki ezt az alkalmat. Kölcsönadsz, ugye, 150 eurót, hogy megvehessem. A hónap végén megadom...

Szavát megtartotta: amint fizetését megkapta, vitte barátnőjének a pénzt.

Két hónappal később, egy újabb bevásárlás során, megint, mikor pénze már elfogyott, megpillantott egy „Mindig is ilyen ruháról álmodoztam...!” darabot a kirakatban.

Újra kölcsönt kellett kérnie.

Nagyon elcsodálkozott, amikor kérését barátnője visszautasította.

De hát miért?... legalább magyarázd meg!

– Mert rettenetesen csalódtam benned! – és nem akarom még egyszer ilyen csalódásnak kitenni magam!

– De hiszen az utolsó fillérig megadtam a tartozásomat a múltkor...! Pontosan, ahogyan megegyeztünk!

– Igen, pontosan ezért csalódtam benned! – mondta barátnője –, sosem hittem volna, hogy tényleg megteszed. Képzelheted, mennyire lesújtott, amikor visszaadtad a pénzt...

A. de Mello nyomán

PÉLD 3,28

Egy darab kenyér

A férfi az előkelő étterem egyik legjobb vendége volt. Az üzletvezetőség nagy súlyt helyezett rá, hogy a vendég tökéletesen elégedett legyen. Amikor egyszer kifogásolta, hogy csak egy szelet kenyeret kapott a pincér rohanva tért vissza a kenyérből, benne négy szelettel.

– Így már jobb – mondta a vendég –, de nem elég, nagyon szeretek kenyeret enni.

Legközelebb egy tucatnyi kenyérszeletet tett eléje a pincér.

– Jó – nyugtázta a vendég az igyekezetet –, de még mindig meglehetősen spórolnak maguknál a kenyérral...

Az üzletvezető tanúja volt a jelenetnek. Hiába, ha a legjobb vendégéről is volt szó, sértette a szakmai önértékét a férfi viselkedése. Elhatározta, hogy megtréfálja.

Másnapra süttetett a pékkel egy 180 cm hosszú és 90 cm széles kenyeret. Gyönyörű darab volt. Két pincérrel vitette oda a tulajdonos a vendéghez. Maga is oda lépett, hogy tanúja lehessen a férfi reakciójának. A vendég rámeredt a hatalmas kenyérré, aztán a tulajdonosra pillantott, és csak ennyit mondott:

– Hát úgy látszik, ma megint csak egyetlen darab kenyeret kapok maguknál...

A. de Mello nyomán

PÉLD 18,18

Egyik elfutott

...utak ...útjaid ...útjaim

Látom a rendet, az áttekinthetőséget,
a precíz határokat, az összetartozást.
De most: a rend megzavarodik, a kép befejezetlen:
Az egyik elfutott, nem illik már bele kiszabott helyébe!

Menekül a szűkre szabott szabadság elől?
Menekül a rákényszerített, bénító közösségből?

Elindul, hogy megkeresse önmagát?
Felismerte útját?

Utaidat, Uram, ismertesd meg velem...

Zsolt 25,4

Elég egy mosoly

A Nobel-békedíjas Teréz anya interjút adott egy televíziós társaságnak. A beszélgetés során a riporter teljesen váratlanul, élesen rátámadt:

– Maga szereti a szegény, nyomorult embereket, ez rendben van. De hogyan lehet, hogy a Vatikán kezében olyan hatalmas vagyok, és miért nem segíti azzal a nyomor leküzdését?

Az időse asszony hossza a riporter szemébe nézve így válaszolt:

– Ön nagyon boldogtalan, uram... Valami nagyon megbántotta a lelkét... Nem tud békességre találni...

Meglepett hallgatás volt a válasz. Teréz anya így folytatta:

– Hitre lenne szüksége Önnek...!

– Hogyan lehetnék hívő, egy ilyen világban? – csattant fel újra a riporter?

– Imádkozni kellene...

– Én nem tudok imádkozni... – mondta a férfi.

– Akkor majd én elvégzem ezt Ön helyett. Ön pedig, próbálja meg embertársait egy mosollyal megajándékozni – legalább néha. Tudja, egy mosollyal közelebb hozzuk Istent az életünkhöz...

W. Hoffsümmer nyomán

ZSOLT 109,3-4

Emberi méltóság

Mindenkinek joga van arra,

hogy egyediségét tiszteljük, elismerjük és komolyan vegyük.

Azon kell fáradoznunk,

hogy ez a meggyőződésünk és beállítottságunk kifejezésre jusson abban, ahogyan egymással bánunk.

Az ember méltósága szent és sérthetetlen,

független a képességektől és a teljesítménytől,

betegség és fogyatékoság nem csökkentheti azt.

Méltóságteljesen akkor bánunk egy emberrel,

ha elismerjük és tiszteletben tartjuk értékeit?

- életének történetét,
- fejlődőképességét és annak határait,
- az embereket, akikre szüksége van,
- és az értékeket, amelyek számára fontosak,

ha teljes személyiségéhez fordulunk,

és annak nem csak egyes részeivel törődünk.

A betheli von Bodelschwingh Diakóniai Intézetek alkotmányából

APCSEL 10,34

...erőnk minden mértéket meghalad

Nem attól kell félnünk leginkább,
hogy a kihívásoknak nem tudunk megfelelni.
Félnünk attól kell leginkább,
hogy erőnk minden mértéket meghalad.

A bennünk égő fény ok a félelemre,
nem a bennünk rejlő sötétség:
Ne kérdezd, hogyan merészelhetünk
nagyszerűek, kiválók,
másokat magunkkal ragadni tudók lenni...

De kérdezd: hogy merészelhetünk
mindez nem lenni?

Isten gyermeke vagy!

Ha magad meghúzod,

a világ javát nem szolgálod.

Ha magad meghúzod,

másoknak helyet adva,

hogy melletted biztosabbnak érezzék magukat

– ez nem alázat és nem erény.

Arra születtünk,

hogy általunk Isten sugározzék a világba,

a bennünk lakó Teremtő.

Ő nem néhányunkba költözött,

minden emberben benne él.

Ha ragyog belőled a kapott fény,

akkor majd elkezd az másokból is

sugározni.

S te ezt megláthatod!

Ha megszabadulunk félelmeinktől,

másokat már ejelnlétünk maga felszabadít...

*Nelson Mandela beszédéből,
Dél-Afrika elnökévé választásakor,
1994. május*

1 Móz 1,27

Ez is gyász

Meghalt a felesége és röviddel utána egyetlen fia is. Úgy érezte, elvesztette élete értelmét. Először a halálba akarta követni Őket. Aztán más megoldást választott. Eladta Franciaország egyik legszebb táján fekvő, gyönyörű kis birtokát és elköltözött. Azt a kietlen, barátságtalan vidéket választotta, amelyet Cévennesnek hívtak. Szinte sivatagi táj.

– Pontosan illik az állapotomhoz – gondolta, mikor megérkezett. Messze egymástól öt falu, düledező házakkal, barátságtalan emberekkel, aki tehette, rég elköltözött már. A férfiban egyik pillanatról a másikra születik meg a felismerés: teljesen el fog pusztulni ez a környék, ha – nem nőnek itt újra fák!

Sokáig utazott, amíg rátalált a legközelebbi erdőre. Zsákszámra gyűjtötte a makkot és vitte haza a Cévennesbe. Ott vízbe áztatta a magokat, aztán elindult a kietlen tájon. Hosszú botjával lyukat fúrt a földbe és egy-egy makkot ejtett bele.

Három év alatt 100 000 tölgyet ültetett el így, remélte, hogy legalább 10 000 megfogjon majd. És számolgatta magában, ha Isten még néhány évet ajándékoz neki, akkor folytathatja a fásítást.

Amikor 1947-ben, nyolcvankilenc éves korában meghalt, Franciaország egyik legszebb erdejét hagyta maga után. A tölgyes 11 kilométer hosszú és több mint 3 kilométer széles volt akkor. A fák gyökerei megkötötték a homokos földet, virágok kezdtek nyílni, a lombok között madarak fészkeltek. A falvak képe megváltozott, csinosodó házak várták a zöldbe kiránduló városiakat.

A férfira, aki egykor idehozta gyászát, csak nagyon kevesen emlékeznek. De Ők azt szokták mondani, hogy a cevennesi erdő Franciaország, vagy talán a világ legcsodálatosabb síremléke...

ZSOLT 30,12

Életed teljék

az Atyának
a Fiúnak
és a Szentléleknek
nevében

az Atyának
– ne a félelemnek,
ne a sanyargattatásnak –
a hozzád fordulónak
nevében

a Fiúnak
– ne a hatalomnak,
az erőszaknak –
az odaadásnak
nevében

A Szentléleknek
– ne a mélabúnak,
a beletörődésnek –
az örömnnek
a reménységnek
nevében

ZSOLT 33,21

Élet-kérdés

Mert már öregek voltak, séta közben gyakran megpróbálták elképzelni, milyen is lesz majd, ha Istennél lesznek.

Egyre részletesebben festették le maguknak az eget. Aztán megint kétségek gyötörték Őket.

Végül a következő egyezséget kötötték: amelyikük előbb meghal, annak kötelessége még aznap éjszakáján felkeresnie a másikat. Csak egyetlen szót kell hogy mondjon: „Taliter” – ami annyit jelent – így van, vagy „aliter” – azaz: másként van.

Egyikük hamarosan meg is halt. Éjjel, megegyezés szerint, megjelent öreg barátjánál.

– Taliter? – kérdezte.

Az elhunyt fejét rázta.

– Aliter? – kérdezte félénken a barát.

Az elhunyt ismét csak a fejét rázta, majd sokatmondóan mosolyogva csak ennyit mondott:

– Totaliter aliter: teljesen másként van.

Ézs 55,8-9

Feltámadás

Néha felkelünk.
Felkelünk a feltámadáshoz.
Fényes nappal.
Élő hajunkkal.
Lélegző bőrünkkel.
Körül csak a megszokott vesz.
Nincs pálmák délibábja
legelő oroszlánokkal
s szelíd farkasokkal.
A vekker tovább ketyeg,
mutatója foszforeszkál.
És mégis könnyeden
és sebezhetetlenül
titokzatos rendbe rendeződve
előrevitettelve
egy fényből való házba.

Mane Luise Kaschnitz

JN 11,25

Félúton

Mai is, mint minden reggel, a kapu előtt találkozott idős szomszédjával. Cso-
szogó járásával most jött vissza az öreg reggeli sétájából.

– Jó reggelt! – kiáltotta –, milyen volt a reggeli séta?

– Egyáltalán nem volt jó. Tudja, rendszeren reggelenként körbejárom a háztöm-
bünket. Ma valami nincs rendben velem... Képzelve, csak a fele utat tudtam meg-
tenni, onnan meg vissza kellett fordulnom!

PÉLD 18,14

Ha a gondolataidban olvashatnék

Az első gyereket várták. A leendő, büszke apa hosszas keresés után rátalált a városban kapható legdrágább bölcsőre. Természetesen azonnal meg is vette.

Amikor felesége először fektette bele a csecsemőt a bölcsőbe, az apa lélegzet-visszafojtva, meghatottan csodálta a jelenetet. Hihetetlen melegség öntötte el a szívét, mikor látta, hogy a fiatal anya gondolataiba merülve még elidőzik a bölcső mellett. Lábujjhegyen lépett oda feleségéhez, derekát gyengéden átkarolva súgta fülébe:

– Drágám, mindenemet odaadnám azért, ha megtudhatnám, mire is gondolsz most!

Az asszony rávillantotta szemét, és hogy az alvó gyermeket fel ne ébressze, rásziszeget:

– Hogy mire gondolkodok? – arra, hogy milyen kevésbé praktikus ez a nyomorult bölcső, és hogy miként lehettél képes annyi pénzt fizetni érte...

Lk 12,34

Ha az én hibám lett volna...

Békésen ment hazafelé az utcán, amikor az egyik kapualjból kivágódott egy rohanó férfi. Alaposan összeütköztek.

A férfi magánkívül volt, tombolni kezdett. A másik könnyedén meghajolva, szívélyesen rámosolygott a dühöngőre, és így szólt:

– Barátom, nem tudom ki okozta akaratlan, de heves összeütközésünket. De semmi kedvem most ezt kinyomozni. Ha én mentem volna Önnek, kérem, bocsásson meg. Ha Ön szaladt volna belém, felejtse el...!

Újból könnyedén meghajolva egy búcsúmosollyal folytatta útját...

A. de Mello nyomán

MT 5,9

ha meghaltam

Ha meghaltam
 úgy kívánta
ne rólam
és ne a halálról
emlékezzetek
meg
AZT ünnepeljétek
ki az
élŐknek Istene
ha meghaltam
 úgy kívánta
feketét ne öltsetek
ez nem keresztyéni
világosat vegyetek
s víg dicséretet
énekeljétek
ha meghaltam
 úgy kívánta
dicsérjétek az életet
mely kemény és szép
ünnepeljétek AZT
ki az
élŐknek Istene

Kurt Marti

ZSOLT 56,13

Hatalmas teljesítmény

- Valóban nem volt könnyű... – sóhajtott leplezetlen büszkeséggel az óra amikor a riporter interjút készített vele.
- Kitartó, kemény tréninggel, sokéves megfeszített munka eredményeképpen büszkén kimondhatom: sikerült úrrá lennem a természetemen...!
- ...?
- Uram, ha hiszi, ha nem, Ön most a világ leggyorsabb órájával készíthet interjút!

E. Kästner nyomán

GAL 5,22

Hála és köszönet

Ha valamit kapunk, az általában hálára indít. Aki valamit kap, természetesen hálát érez. A következő történet elgondolkodtató: tényleg annyira természetes ez a természetesség?

A templom düledezett. Teljes újjáépítésre szorult. A dúsgazdag üzletember egymillió dollárról szóló csekket nyújtott át a papnak. Amikor az átvette az adományt, így szólt:

– Nagyszerű. Elfogadom az adományát!

Az üzletember összeráncolta a homlokát. Milyen stílus ez, egy ilyen hatalmas összeg és még egy szó köszönet sem jár érte? Felháborodottan szólt rá a lelkészre:

– Ez a csekk egymillió dollárt ér!

– Igen. Pontosan annyi áll a papíron...

– Ha gazdag is vagyok – folytatta felháborodását nem is palástolva az adományozó –, egymillió dollár azért nekem is hatalmas összeg!

– Szeretné, hogy köszönetet mondjak?

– Hát nem ez lenne a legkevesebb, amit egy ekkora adományért elvárhatok?!

– De miért én mondjak Önnek köszönetet? – nézett komolyan a lelkész az üzletemberre. – Az adományozónak kellene hálásnak lennie, hogy ilyen jó célra fordíthatta pénzét...

2 KOR 9,7

Három bölcs

A három bölcs, tudását gyarapítandó, ismét útra kelt. Alig lépték át a szomszéd ország határát, az első városban egy felhőkarcólót pillantottak meg.

Elkezdték törni bölcs fejüket, vajon mi lehet ez az építmény? A kézenfekvő megoldást – odamenni, közélről szemügyre venni, bemenni és felderíteni az ismeretlent – azonnal elvetették. – Az túl veszélyes lehet. Nem kizárható például, hogy az a hatalmas valami a levegőbe repül, ha közelednek hozzá, és akkor felrobbannának vele Ők, a bölcsök is, országuk pedig bölcsök nélkül maradna. Ezt még elképzelni is rossz.

Sokkal okosabbnak tűnt, közösen megegyezni egy magyarázatban. Annak természetesen olyan meggyőzőnek kell lennie, hogy minden további vizsgálatot feleslegessé tegyen.

Különböző elméletekből indultak ki, a látottakat összevetették korábbi tapasztalataikkal, végül rátaláltak az egyetlen lehetséges magyarázatra: ilyen épületet csak óriások hozhattak létre. Ebből következik, hogy egy országot, melyben óriások működnek, jobb messze elkerülni.

Ezért nyomban hazatértek, és beszámoltak népüknek és kormányszatuknak tapasztalataikról. Mindenki hitt nekik. Hiszen Ők voltak a nemzet bölcsői. A szomszéd országhoz fűződő minden kereskedelmi és kulturális kapcsolatot azonnal hatállyal megszüntetett a kormányzat.

A. de Mello nyomán

PÉLD 18,2

... hogy Te, Te lehess

Te,
hogy Te, Te lehess
teljesen

Meglátni, hogy Te
Te vagy
csakis Te

Hogy mindaz lehess,
ami Te vagy –
gyengéd és vad
odabújni tudó és
magát tőlem elszakítani tudó

Ki csak a párja felét szereti,
nem félig szeret
hanem
nem szeret
– az téged formálni akar,
amputálni és megcsonkítani

Téged hagyni,
hogy Te
Te lehess –
hogy ez nehéz?
Nem az értelemtől,
nem az
elővigyázatosságtól függ,
hanem hogy
mekkora szeretettel,
nyílt vágyakozással
teszem ezt,
mindaz után,
ami Te vagy, csak Te

a melegséged és hidegséged iránt
a jóságod és a csökönyösséged iránt,
akaratod és akarnokoskodásod iránt,
minden gesztusod
és minden gusztusod iránt,
állhatatosságod
és ingadozásod iránt

Akkor,
talán,
nem is olyan nehéz,
hogy Te
csak Te lehess...

Erich Fried nyomán

EF 4,2

Hol lakik az Isten?

- Tízezer dollárt fizetek – mondta a gazdag fiatalember az öreg bölcsnek –, ha megmondja, hol lakik az Isten!
- ...én meg húszezret magának, ha megmondja, hogy hol nem!

ZSOLT 139

Hóvihar az Alpokban

Talán az első világháború elején történhetett, egy a magyar század hadgyakorlaton volt a osztrák Alpokban. A fiatal hadnagy egy reggel felderítő Őrsöt küldött előre a jégvilágba. Alig kelt útra a kis csapat, elkezdett sűrűn havazni. A havazás hamarosan hóviharrá vált. Az ítéletidő két teljes napig tartott.

A század nem kapott hírt a felderítőkről. A hadnagyot gyötörte a lelkiismerete, hogyan lehetett ilyen meggondolatlan, hogy a biztos halálba küldje ezeket a hegyet nem látott, tapasztalatlan alföldi fiúkat?!

Eltelt három nap. Egyszerre csak ott álltak a felderítők a tábor szélén. Felindultságát leplezendő, katonás üvöltéssel kérdezte a hadnagy:

– Emberek, hát... mi történt magukkal?!

– Jelentem hadnagy úrnak alássan... – kezdte a tizedes –, bizony azt hittük, amikor kitört ez a hóvihar, hogy elvesztünk. Lábunkat is alig tudtuk mozdítani az irdatlan hóban... Hogy hol járunk, azt már senki sem tudta, a hó miatt, ugye. Csak fehérség volt...

– És?! – sürgette a hadnagy – beszéljen már, ember!

– Hát akkor az történt, jelentem hadnagy úrnak alássan..., hogy ez a katona – bökött a mellette állóra – benyúlt a zsebébe...

– A lényeket, ember, a lényeket! – kiabált újra a tiszt.

– Igenis. Jelentem, abban a zsebben volt egy térkép ott... Ettől úgy megnyugodtunk, hogy sátrat vertünk, hát nem volt az ám könnyű abban a viharban, és letáborozva kivártuk, amíg elvonult ez az osztrák idő a fejünk felől... Aztán meg felkerekedtünk, és hadnagy úrnak jelentem alássan, mostan meg itt vagyunk mindvalamennyien...

– Jól csinálták, tizedes. Látszik, hogy a hadnagyuk legalább térképet olvasni megtanította magukat! – mondta fellélegezve a fiatal tiszt, és kinyújtotta kezét a szakadozott térkép után. Kicsit megvonaglott az arca, amikor a tépett papírra pillantott, mert a francia Pireneusok térképét tartotta kezében...

•

Szent-Györgyi Albert (1893-1986), a Nobel-díja orvos és fiziológus, élettanpasztalatát és életfilozófiáját, mint ember és mint tudós, a következő történettel magyarázta az egyetemi ifjúságnak:

– Egy életre megtanultam – szokta volt mondani Szent-Györgyi –, nem az a fontos, hogy mi van rajta, hanem az, hogy érezzek egy térképet a markomban... Ez reményt, életerőt ad, és kimozdít a holtpontról. Mi emberek nekiindulunk a útnak, ha hisszük, hogy van egy tervünk, ami segíteni fog. Nem a térkép, hanem ez a hit a fontos...

ZSOLT 44,14-15

Húsvét – husvétség

tévsúh – géstévsuh
ki taszítja el
nekünk
a keresztyén
limlomot
az Úr
sírja
elől

Kurt Martin

2Móz 20,4

Időbeosztás

Az időbeosztásról tartott előadást menedzsereknek a híres szaktekintély.

Minden bevezetés nélkül kitett egy kancsót és egy kosarat a pulpitusra. A kosárban lévő kövekkel elkezdte megtölteni a kancsót. Mikor már több nem fért bele, megkérdezte a hallgatóságot:

– A korszó most tele van?

– Igen – hangzott az egyhangú válasz.

A tudós nem reagált erre a megállapításra, hanem apró sóderért nyúlt a kosárba és lassan beleszórta a korszóba a nagy kövek közé. Egy maroknyit, aztán még egyet. Majd megrázta a korszót, és még egy maroknyi sódert töltött bele. Ezután újra feltette a kérdést:

– Most tele van a korszó?

A legokosabbak a hallgatóságban kapiskálni kezdtek valamit, és óvatosan csak annyit mondtak:

– Valószínűleg nem.

– Nagyon jó! – mondta a szakember, és egy nagy zacskó homokot vett elő a kosárból. Finom sugárban öntötte be a kövek és a sóder közé. Amikor színültig megtelt a korszó, újra feltette a kérdést:

– Most tele van a korszó?

– Nem! – kiáltották a hallgatói.

– Nagyon jó! – mondta a tudós, és mint várható volt, egy üveg vizet vett elő a kosárból, és csordulásig töltötte vele a korszót. Mikor elkészült a kísérlettel, tekintetét a hallgatóságra emelve ezt kérdezte:

– Milyen nagy igazságra irányítja ez az experimentum a figyelmünket?

Rövid gondolkodás után a legbátrabb menedzserek megpróbálkoztak egy válasszal:

– Azt példázza, hogy még sok feladatot vállalhatunk el akkor is, ha úgy érezzük, hogy időnket betábláztuk teljesen.

– Nem, egyáltalán nem! – kiáltott fel a tudós –, egyáltalán nem erről van szó. A nagy igazság, amire kísérletünk rávezet ez: aki elsőként nem a legnagyobb követ helyezi a korszóba, az később nem fogja tudni beletenni azokat!

Síri csend ült meg a termet. A tudós folytatta:

– Melyek életünk valóban nagy kövei? Az egészség? A család? A barátok? Álmaink és kívánságaink teljesülése? – vagy egyszerűen azt tenni, amihez kedvünk van? Tanulni? Egy nemes célért küzdeni? Vagy valami egészen más?

Aztán még hozzátette:

– Ne feledjék, először a legnagyobb kövek helyét kell biztosítani az életünkben – különben elhibázzuk életünket! Ha a mellékes dolgokat helyezzük előtérbe, nem marad hely a lényeges számára. Először mindig fel kell tenni a kérdést: Mi az, ami igazán fontos?

Búcsúzóul ennyit mondott:

– Adjon Isten elég bölcsességet valamennyiüknek ahhoz, hogy a fontosat és a lényegtelenet megkülönböztetni tudjuk!

Lk 12,23

Időhiány miatt

Amikor áhítatára hívta az amerikai gyülekezet a kormányzót, azt a választ kapta, hogy a politikus időhiány miatt sajnós, nem jöhet el.

– Erről – mondta valaki – olyan ember jut eszembe, aki a dzsungelben jár és elfelejti szeméről levenni a kendőt...

Egy másik meg hozzátette:

– Volt egyszer egy favágó, munkája teljesen kimerítette. Akadozó lélegzettel mondogatta: Még arra sincs időm, hogy kiköszörüljem a fejszémet...

A. de Mello nyomán

Mr 22,36

„Ima-fegyverek”

Kelletlenül bár, de kötelességtudóan minden évben meghívta a nagynénjét a nyári kerti ünnepségre. Az idén az utolsó pillanatban jutott eszébe az öreg hölgy. Mentegetőző meghívására ezt a választ kapta:

– Fiam, sajnós már késő. Éppen most imádkoztam esőért!

•

A kegyes hölgy meséli a háború után a barátnőjének:

– Kegyelmes volt hozzánk az Úr. Szüntelen könyörögtünk, hogy tartson meg minket. Meghallgatta az imáinkat, a bombázás a város másik felét érte ...

GAL 5,15

•

Nagymama – És imádkozol-e minden este, kicsikém?

Unoka – Oh, természetesen!

Nagymama – És ugye reggel is imádkozol?

Unoka – Reggel? Dehogyan. Reggel én sosem szoktam félni!...

1 THESSZ 5,5

„Isten bűnös!”

Tíz kegyes zsidó összegyűlt a koncentrációs táborban, Auschwitzban, hogy törvényt üljenek Isten felett. A Tóra és a próféták törvényeihez legszigorúbban tartva magukat, vádat emeltek Teremtőjük ellen: népét elhagyta, hűtlenné vált ígéretei iránt.

Éjszakákon át folyt a törvényszéki tárgyalás, a vád és a védelem egymással vitázva sorolták a tényeket. Végül megszületett az ítélet. Az elnöklő rabbi felolvasta, így hangzott: a vád beigazolódott, Isten bűnös.

Az ítélet kihirdetése után dermedt csend támad. Az egyik rabbi alig hallhatóan tette fel a kérdést:

– ...és akkor most...?

– ...akkor most gyertek, imádkozzunk Hozzá! – felelte az elnök.

Pinchas Lapide

1Móz 32,26

Isten járjon előtted

*Isten járjon előtted,
hogy ne tévedj el utadon.
Isten menjen melletted,
hogy átkarolhasson,
ha védelemre van szükséged.
Isten menjen mögötted,
hogy megőrizhessen gonosz emberek
álnok támadásától.
Isten legyen alattad,
hogy karjába foghasson,
ha elbotlasz utadon.
Isten legyen szívedben,
hogy vigasztalhasson, ha szomorú vagy.
Isten legyen körülötted,
hogy megvédhessen, ha megtámadnak.
Isten legyen feletted
és áldjon meg téged életedben.*

Ír áldás

ZSOLT 103,22

Jól töltöttük az időt...

Két emelet között elromlott az áruházi lift. Az eladók közölték az üzletvezetővel, hogy jó lesz sietni a javítással, mert egy idősebb hölgy szállt be csak, és teljesen egyedül egy vasketrecben? – az ilyen idős embereknél sosem lehet tudni... Az üzletvezető bizonyosságot akart, és lekiáltott a liftaknába:

– Teljesen egyedül tetszik lenni?

– Nem, nem vagyok egyedül! – volt a meglepő és megnyugtató válasz.

A javítás időbe telet. Amikor végre újra elindult a lift, az üzletvezető személyesen várta a bennszorultakat a földszinti ajtóban. Meglepetésére egyedül szállt ki az idős asszony.

– De hát azt tetszett mondani, nem tetszik egyedül lenni?!...

– Nem is voltam, Isten volt velem, és tudja, nagyon jól töltöttük az időt...

N. V. Peale nyomán

ZSOLT 9,11

Jól ügyelj e napra

Jól ügyelj e napra
mert Ő az élet
minden élet élete

Rövid folyásában
ott nyugszik
létünk minden
valósága és igazsága
ébredlétünk gyönyöre
a tette nagysága
az erő pompája

A tegnap
csak álom
a holnap
csak vízió
a ma
ha jól éled
minden tegnapot
boldogsággal teli
álommá
és minden holnapot
reménytől teljes
vízióvá tehet.

Ezért hát
Jól ügyelj e napra
mert Ő az élet

Szanszkrit eredeti nyomán

ZSOLT 68,20

Két követelmény

– Vigyázz – mondta a mester a buzgó segítőknek –, mert lehet, hogy több kárt okozol, mint hasznot!

– Miért?

– Mert az igazságosság két követelménye közül gyakran csak az egyiket teljesíted!

– Éspedig?

– A szegényeknek joguk van kenyérre.

– És melyik a másik követelmény?

– A szegényeknek joguk van a szépségre!

A. de Mello nyomán

ZSOLT 27,4

Kiút

Eltévedt az erdőben. Minél inkább kifelé igyekezett, annál beljebb került a rengetegbe.

Már három napja kereste a kivezető utat. Először dühöngött, aztán félni kezdett, végül pánik kerített hatalmába. Valahányszor azt hitte, hogy rátalált egy ösvényre, hamarosan bebizonyosodott hogy az még mélyebbre vezette a zöld tengerbe.

Lassan kezdték cserbenhagyni a lábai, dereka sajgott, szeme égett, a szomjúság mind elviselhetetlenebbül gyötörte. Ekkor hirtelen egy ember tűnt fel előtte. Kinézése szerint olyan igazi erdei ember lehetett – szakálla hosszú, saruja faháncsból, ruhája bőrközből, kezében nehéz, görcsös bot. Minden arra vallott, hogy ha valahol, akkor az erdőben van otthon.

Az eltévedt vándort olyan öröm fogta el, hogy egy ideig megszólalni sem tudott. Mikor valamelyest magához tért, odarohant az erdei emberhez.

– El sem tudja képzelni, mennyire örülök, hogy találkoztunk! Végre valaki, aki megmutatja majd a kivezető utat ebből az erdei labirintusból. Képzeld, teljes három napja bolyongok már itt, és fogalmam sincs, merre is járok.

Az erdei ember hosszasan szemügyre vette a vándort, majd fájdalmasan felnevetett:

– Mit mondott, mióta is tévelyeg ebben az erdőben?

– Már három teljes napja – kiáltotta az eltévedt vándor –, három nap és három éjjel kerestem a kifelé vezető utat, hiába! Kérem mutassa már meg, merre lehet innen kijutni, mielőtt beleőrülök ebbe a kerengésbe!

– Azt mondja, három napja? – Hát akkor én mit szóljak, én, aki tíz éve rovom ezeket úttalan utakat, járom a kacskaringós ösvényeket...

Ezt hallva a vándor szinte könnyekre fakadt.

– Mikor megláttam magát, hirtelen visszatért belém az élet, a remény, hogy megszabadulok ebből a rengetegből. Most, most érzem, mindennek vége, nincs remény, nincs kiút...

Az erdei ember nagy nyugalommal hallgatta végig a másik siránkozását, majd kissé elmosolyodva így szólt:

– Mégis hatalmas szerencséje van, hogy találkozott velem!

– ...?

– Rendelkezésére bocsáthatom ugyanis a tízéves tapasztalatomat, higgye el, minden utat meg tudok mutatni, amelyik nem vezet ki ebből a rengetegből!

PÉLD 13,14

Könyörgés áldásért

Áldd meg, Uram, a kezemet
 hogy finom fogású legyen
 hogy tartson, de ne szorítson béklyóba
 hogy adjon, de ne számításból
 hogy ereje legyen vigasztalásra és áldásra

Áldd meg, Uram, a szememet
 hogy meglássa a szépet
 hogy ne legyen vak a láthatatlan iránt
 hogy átlásson a látszaton
 hogy mások pillantásában melegedhessenek

Áldd meg, Uram, a fülemet
 hogy meghallja a hangodat
 hogy észlelje a szenvedés neszét
 hogy bezárulni tudjon a locsogás előtt
 hogy ne riadjon a kellemetlen hangtól

Áldd meg, Urat, a szájamat
 hogy szólni tudjon Rólad
 hogy szavai ne sértsenek
 hogy hangjai gyógyírként hassanak
 hogy ne adja ki a rábízottakat

Áldd meg, Uram, a szívemet
 hogy Lelked lakóhelye lehessen
 hogy a meleget Őrizze és meleget adjon
 hogy örömet és bánatot megkülönböztetni
 tudjon

Áldd meg, Uram, az életemet
 hogy áldás lehessen a magam
 és mások számára

Krisztus - képek

csak az élet
készít
az életről
élő vázlatot
mi pingálnak
festők
templomfalakra
holt képeket?
az életnek
és fejedelmének
élő képei
a nők
és
a férfiak

Kurt Marti

1Móz 1,27

Kutya - történet

A vadász új kutyával indult portyázni. A tóhoz érve meglátta a vadkacsát. Egy gyönyörű példányt sikerült elejtenie. A madár, szinte pontosan, a víz közepébe esett. A kutya szapora ügetéssel szaladt végig a víztükrön, és már hozta is a zsákmányt a gazdájának.

A vadász lőtt még két vadkacsát, a kutya még kétszer szaladt végig a tó vizén...

– Hát ez lehetetlen – mondogatta magában a gazdája –, vagy az én fejemben nincs valami egészen rendben, vagy ezzel a kutyával nem stimmel valami...

Mentő ötlete támadt: a holnap vadászatra elhozza magával a szomszédját, majd meglátjuk, mit szól az mindehhez.

Így is tett. Másnap szomszédostól ért a tóhoz, puskáját vállához emelve szinte azonnal el is ejtette az aznapi vadkacsát.

A kutya nekiiramodott, a víz színén odarohant, és már jött is vissza a zsákmánnyal.

A vadász szomszédjához fordult:

– Nem tűnt fel magának valami nagyon furcsa ennél a kutyánál?

– Micsoda? – Nem... – de most, hogy így rákérdez, tényleg van valami furcsa nála...

– Na, látja! – mondta a vadász, feszülten várva a folytatást.

– Hát az elég furcsa, ha egy vadászkutya nem tud úszni...!

PRÉD 7,5

Lépésről lépésre...

– Tudod – mondta az öreg Bobo, az utcaseprő kis barátnőjének, Momónak –, tudod, néha egy nagyon-nagyon hosszú utca áll előttünk. Azt hiszed, ez olyan rettenetesen hosszú, hogy ezzel sohasem fogok végezni. És akkor az ember lekezd sietni. Egyre jobban siet. De amikor felpillantunk, azt látjuk, hogy a távolság, az nem fogy, nem lett rövidebb az előttünk álló út. És akkor az ember még jobban erőlködik, mert fél, hogy sohasem készül el. Végül akadozni kezd a lélegzetünk, lihegünk és kikészülünk. De az utca, az még mindig ott tátong előttünk.

Hát, tudod, nem így kell ezt csinálni, Momo! Sohasem szabad egyszerre az egész utcára gondolni, érted? Csak a következő lépésre, a következő lélegzetvételre, a következő mozdulatra, a következő napra. Mindig csak a soron következőre, többre nem. És akkor elkezd az egész örömet szerezni. És – ez is fontos – akkor egyszerre jól csinálja az ember a dolgát. Aztán – egyszer csak – észrevesszük, hogy lépésről lépésre, az egész utcával elkészültünk. Sokszor azt sem tudjuk, hogyan. Még csak nem is lihegünk. És ez fontos.

Michael Ende Momo című regénye nyomán

MT 6,34

Megértették egymást

Az olasz hegesztő volt egy németországi autógyárban. Kétségbe volt esve. Elege volt az életből. Éppen most kapta meg a levelet. Otthonról. Az anyjától. Helyesebben a falu jegyzőjétől, mert annak diktálta analfabéta anyja a hírt: a jegyese férjhez ment a múlt héten. Egy világ omlott össze benne, amikor elolvasta a kusza sorokat. A jegyese! – hiszen őérte jött ebbe a hideg, barátságtalan országban, neki gyűjtötte a pénzt, minden garast kétszer is a fogához verve, hogy összeházasodhassanak, hogy családot alapíthassanak.

Kétségbeesésénél és fájdalmánál csak a magány gyötörte jobban ezekben az elviselhetetlen percekben. Ha legalább egy barátja lenne, vagy egy honfitársa, akinek kiönthetné a szívét!

De az egész gyárban nem volt senki, aki nyelvét beszélte volna, ú meg csak pár szót tudott németül. Minek tovább élni? Minek tovább dolgozni? Elgondolkodott, hogyan is vethetne leghatásosabban véget életének? – a legjobb az lenne, ha ez az egész gyár, vele együtt repülne a levegőbe... A lehető legrettenetesebb véget szánta magának és a világának. Bosszút állni! – bosszút állni, nemcsak a jegyesén meg a csábítóján, hanem mindenben, a gyáron és a hegesztőpisztolyain....!

Egyre sötétebb színekkel festve lelkében a végítélet képét, alig vette észre, hogy léptei a török kollégája irányába vezették. Ő hordta a hegesztőknek a gázpalackokat, ezért „palackosnak” hívták egymás között. Ott gubbasztott egy padon, szájából cigaretta csüngött. Amikor a másik közeledett, elővette a cigarettás dobozt, egy szálat kirázott belőle és az olasz felé nyújtotta. Egy cigaretta? – már semmi értelme, gondolta magában az olasz és továbblépni készült, amikor a török elkapta a karját.

– Hagyj! – üvöltötte rá dühének minden keserűségét –, és tudd meg, végzek magammal. Meg mindennel. Ezzel az egész mindenséggel, gyárral és hegesztőpisztolyokkal, még a palackjaiddal is...! Ezzel mindenkinek csak jót teszek... nekem is, neked is...

A török ebből egy szót sem értett. De megtanulta itt, az idegenben, hogy az emberek arcáról olvasson. Elengedte az olasz karját. De szemének acélos szorításával magánál tartotta a másikat. Az megállt, és kiöntötte szíve minden keservét. Ömlött belőle a szó, a kétségbeesés, a csalódottság. Értetni egy szót sem értett a palackos, de érezte a másikat emésztő fájdalmat.

Az olasz ökölbe szorította kezét, mintha agyon akarná ütni a jegyesét és a csábítót. A török is ökölbe szorította kezét és vicsorgatni kezdte fogait, mert érezte, milyen jót tesz a másiknak, ha segít neki megsemmisíteni a láthatatlan ellenséget. Az olasz most a mellét verve, előre görnyedve üvöltve panaszkolta sorsát. A török, ökleit az ég felé rázva, hallgatta kollégája érthetetlen szavait. Aztán, mikor úgy érezte, hogy az olasz lelke még fájdalmasan háborog, de nem talál már szavakat a kimondhatatlanra, akkor az utolsó lehetőséghez folyamodott a palackos. Mélyet sóhajtva ő kezdte most felsorolni sorsterheit és sorsa sebeit az olasznak. Egyre hevesebben és hangosabban, néha könnyekkel, néha toporzékolva. Törökül.

Először dermedten meredt rá az olasz, majd vigasztalni kezdte. Mert semmi sem segít jobban a szenvedőnek, mintha másokat vigasztalhat... A vigasz nyelvét

kezdtek beszélni, olaszul és törökül, de mindkettőjük számára tisztán érthetőn. A szavaik a szívükből jöttek.

Végül férfias-hátbaveregetően átölelték egymást. A török meg kimondta németül a szót, melyet mindketten ismertek: „Szerelem” – és kezével hatalmasat legyintett a szürkületbe. „Szerelem”, mondta ki, olaszosan a másik, és hegyeset köpött a gyárudvar olajos aszfaltjára. ...és ez meghozta a megváltást. Szótlanul ballagtak a sarki vendéglőbe, hogy áldomást igyanak barátságukra...

•

Mi történt? Tulajdonképpen semmi. Csak egy ember életben maradt, egy gyár nem robbant fel – ketten megértették egymást...

GAL 6,2

Megértés – töredékesen...

„Már azt hinné az ember,
megbirkózott az élettel,
– úgy egy kicsikét –,
hogy biztonságérzete nőtt
és tapasztalatot is szerzett.”

Így szól,
a próbálkozástól kimerülten.
„De aztán mégsem stimmel
megint semmi sem...!”

Félresikerült
a beszélgetés a barátnővel,
és marad – mégis – az érzékenység,
– meg a sebezhetőség,
a vágy a gyógyulás iránt
a teljesség és halál iránt,
egyidejűleg.

A csalódás és a bánat,
hogyan az ember – férfi vagy nő
mégis sokkal „megtörtebb”,
mint gondolnád...!
Megbocsátásra szorul,
– így mondja a Biblia...

Istenem, de nehéz is
szembesülni ezzel
és megérteni –
meg mint mondják,
a saját törékenységet
meglátni és
elviselni...

A pillantás a tavaszra,
bár ajánlják,
nem csalogat, és a
régi szép időkre sem lehet
emlékezni.
Közelibb most a kudarc –
a töredékesség, a fájdalom.

Vagy éppen ezt jelentené,
a „megbirkózni az élettel...?”

(ismeretlen szerző)

2KOR 12,9

Megnevezhetetlen

Öngyilkosság?
ne rágalmazd
meg Őket
kiket ez az élet
ölt meg.

Szabad elhatározásból?
államférfiak ötletnek
szabad elhatározásból
vagy rendőrök
Ők szabadon megússzák.

Valóban szabad volt
mint mondani szokták
köznapi emberek
halálos döntésük?

Valóban
mint mondani szokták
köznapi emberek
választották a halált,
mint mondani szokták
köznapi emberek
az utolsó kiutat,

Ha az utolsó volt,
akkor mit
választhatott
volna mást?

Ne rágalmazd
meg Őket
kiket ez az élet
ölt meg.
...de hogyan nevezzük
a megnevezhetetlent?

E. Fried nyomán

Lk 6,37

Megoldási stratégiák

A dakota indiánok megoldási stratégiája így hangzott: Ha észreveszed, hogy holt lovon lovagolsz, szállj le róla!

Mai, komplikált világunkban ilyen egyszerű megoldásokban már nem bízunk, hanem differenciáltabban járunk el:

- Erősebb ostort szerzünk be.
- Leváltjuk a lovast.
- Állítjuk, hogy korábban is ilyen lovon lovagoltunk.
- Megbízunk egy szakértő csoportot, hogy analizálja a lovat.
- Külföldi szakmai úton tájékozódunk arról, hogy ott miként lovagolják meg a holt lovakat!
- Külföldi szakembereket hívunk meg, akik – állítólag – holt lovakat is meg tudnak lovagolni.
- Nagyszabású kutatási projektumba fogunk a holt lovak életre keltése érdekében.
- Egyetemi szintű lovasképzést indítunk.
- Módosítjuk a lovak holtta nyilvánításának kritériumait.
- Négyes és hatos holt lovas fogattal javítjuk a teljesítményt.
- Növeljük a holt lovak önálló hatáskörét, és ezzel jobb teljesítményre serkentjük őket.
- Javítjuk a holt lovak teljesítménybérét.
- Leszállítjuk a holt lovak nyugdíjkorhatárát.
- Kihirdetjük, egyetlen ló sem lehet annyira halott, hogy ne lenne lovagolható.
- Felmérést készítettünk az élő és a holt lovak üzemköltségének összehasonlítására, és megállapítjuk, hogy a holt lovak jóval gazdaságosabbak.
- Teljesen átszervezzük a munkahelyünket, hogy egy másik részleg kapja meg a holt lovat.

PÉLD 15,21

Mennyire megváltoztál

– Hát már meg sem ismeresz? – kiáltott rá az utcán békésen ballagó férfira, és amikor odaért, barátságosan hátba veregette.

– ...?

– Gimnázium, a harmadik padban jobbra, az volt az én helyem, te meg az ötödikben ültél, jobbra! – ne mondd, hogy nem is emlékszel.

– De én nem is jártam gimnáziumba...

– Mennyire megváltoztál! – a hajad is barna lett, pedig régen szőke voltál... – és hol a szemüved, öreg szemüveges kígyó?

– De nekem sohasem volt még szemüvegem...

– Meg a szemed is mintha kék lett volna, most meg barna – hogy te mennyire megváltoztál, öregem!

– De nekem mindig barna volt a szemem...

– Hát drága Pistám, minden változik, úgy látszik! – de fő, hogy te az vagy, aki voltál!

– De én János vagyok...

– Ez nem lehet igaz! – még a nevedet is megváltoztattad?!

JER 5,21

Micsoda különbség

Két anya beszélget:

– És a lányod hogy van?

– Ah, a drágám. Nagyszerűen. Férjhez ment, mondhatom a világ legjobb férjét kapta. Az eljegyzésre vette neki egy autót, születésnapra, névnapra ékszereket kap tőle. És reggel fel sem engedi kelni, ágyba viszi neki a reggelit. A rengeteg munkája mellett állandóan segít még a háztartásban is...

– És mi van a fiaddal?

– Hát az én szegény fiam, az is megházasodott. A felesége egyetlen katasztrófa. Vett neki egy kocsit az eljegyzésre, születésnapra, névnapra ékszert ajándékoz neki. Amennyit csak tud, a sok munkája mellett segít a háztartásban. És képzeld, a menyem még azt is elvárja, hogy ágyba vigye neki a reggelit...

Si duo faciunt idem non est idem. Ha ketten csinálják ugyanazt, nem ugyanaz.

5Móz 25,13

Mindenkinek megvan a maga ára

A bankrabló a rendőrség elől menekült. Szorosan a nyomában voltak üldözői. Hirtelen a kolostor kapuja előtt találta magát.

– Megmenekültem! – ujjongott önmagában –, itt biztos, hogy nem fognak keresni!

Türelmetlenül döngette meg a tölgyfakaput.

Eltartott egy ideig, míg a szerzetes résnyire megnyitotta a bejáratot. A menekülő őszintén bevallotta, hogy miért kér bebocsátást. A barát türelmesen végighallgatta, majd nyugodt, de határozott hangján csak annyit mondott:

– Nem!

A bankrablónak nem volt ideje hossza vitába bocsátkozni, szinte már hallani vélte üldözői lábdobogását. Ezért a szerinte legmeggyőzőbb módszerhez folyamodott:

– Tízezer dollár, ha beengedsz!

– Nem! – hangzott a szelíd, de határozott válasz

– Húsz!

– Nem! – mondta a barát határozott hangon.

– Ötvenezer! – sürgette a betörő a barátot.

– Te pokolfajzat, hordd el magad, de azonnal e szent ház kapuja elől! – üvöltötte dühtől remegő hangon a szerzetes.

A rabló megrökönyödve kérdezte:

– Most mi történt veled? – Eddig olyan barátságos voltál, most meg összevissza üvöltözöl? Talán nem elég magas az ajánlatom?

– Ellenkezőleg, fiam – felelte a barát, és kissé szorosabbra zárta a rést a kapun –, ellenkezőleg, nagyon is megközelítetted az áramat, a megvesztegethetőségem határát...!

GAL 6,1

Minek ide az ördög?

Az ördög ott unatkozott a mester szobájának sarkában. Kopogtak az ajtón. A fiatalember eltökélten lépett be a mesterhez: semmi sem térítheti el szándékától, hogy itt most végre az igazságra bukkanjon, az igazságra, melyet oly régóta keres már. Az ördög, aki minden emberi gondolatot azonnal átlát, elhatározta: majd én megmutatom neked, fiatal barátom, hogy itt ugyan nem találsz igazságra...!

A látogató meglepődött, amikor a szobában körülnézett: a nagy híró mester egy kényelmes bőrfotelben ült. Meglehetősen drága lehetett ez a karosszék – villant át a fiatalember agyán. És ahogy ott ül! – egy ilyen híresség és ilyen hanyag póz! Vidám társaság vette körül az öreg bölcsöt, fiatalok, néhányan kávézgatnak, mások – mások még dohányoztak is! Igazságkeresők valami egészen mást várt. Valami sokkal fennköltebbet, méltóságteljesebbet. – Úgy tűnik – állapított meg magában – , hogy ebből a híres bölcsből hiányzik a szentek legfőbb erénye, a szerénység...!

De mindez, amit eddig észlelt, semmi nem volt ahhoz képest, aminek még történnie kellett: a nagy ember barátságos kézmozdulattal helyet kínált, de ezen túl mintha tudomást sem venne jelenlétéről!

– Nem csoda, hogy így bánik velem, mert én nem hajbókolok úgy előtte, mint ez a sok semmirekellő!

Amikor aztán még a mester kimondottan köznapi, egyszerű szavait is meg kellett hallania, nem maradt kétsége:

– Én itt, sajnos, rossz helyen járok, itt biztosan nem találok az igazságra, legjobb, ha azonnal máshol folytatom a keresést...!

Amikor becsukódott mögötte az ajtó, a mester rákacsintott a sarokban egészen kicsire összekuporodott ördögre, és csak ennyit mondott:

– És te még azt hitted, hogy ennek szüksége lesz rád – hogy te milyen naiv tudsz lenni...

RÓM 2,1

Minősegbiztosítás

Amit gondolunk,
azt ki is kell mondanunk.
Amit kimondunk,
azt tennünk is kell.
Amit teszünk,
azzá lennünk is kell.

1 JN 3,7

Mire odaérek...

Szeretetet messze előre tervezni. Barátai ezért becsülték, de kicsit különnek is tartották. Mintha mindig előre dolgozott volna... Nem nagyon értették, hogy miért nem inkább aktuális ügyekkel foglalkozik.

Amikor megkérdezték, hogy miért teszi ezt, egy történettel válaszolt: Már jócskán tavaszodott, amikor a csiga egy hűvös, szeles reggelen elindult a nagy cseresznyefa sudár törzse felé. Az alsó ágon ülő veréb érdeklődve figyelte a fejleményeket. Egy idő után lekiáltott:

– Hogy milyen buta vagy, te csiga! – Hát nem látod, hogy még csak most kezdenek zöldülni a cseresznyék?

– Nem tesz semmit – jött a fa tövéből a válasz –, mire én felérek, addigra gyönyörű pirosak lesznek...

PRÉD 9,11

Napoztatom a lelkemet...

A misszionáriusnak Új-Guineában feltűnt, hogy istentisztelet után egyik pápua híve nem hagyja el a kápolnát. Néha órákig is a padjában, szinte mozdulatlanul ül.

Egy idő után, félve, hogy talán megsérti, megkérdezte a misszionárius, hogy miért szokott ilyen sokáig elüldögélni a kápolnában.

– Ilyenkor, hát ilyenkor napoztatom a lelkemet...

Mr 11,28

Ne legyen a napnak olyan órája

Ne legyen a napnak olyan órája,
mikor azt kell mondanod:
nincs, ki megfogná a kezem
Ne legyen a napnak olyan órája,
mikor azt kell mondanod:
nincs, ki félelmemben bátorít
Ne legyen a napnak olyan órája,
mikor azt kell mondanod:
nincs, ki megvigasztal
Ne legyen a napnak olyan órája,
mikor azt kell mondanod:
nincs, ki velem nevéssen

Nincs a napnak olyan órája,
mikor karjába ne zárna
az Úr.

Mr 28,20

Nem Isten hal meg

„Isten nem azon a napon hal meg, amikor nem hisznek benne az emberek. Sokkal inkább halott vagyok attól a naptól kezdve, amikor életemet már nem annak a naponta megújuló csodának a fénye ragyogja be, amelynek forrása minden emberi értelem határán túlról ered...”

Dag Hammarskjöld, az ENSZ 1981-ben repülőgép-szerencsétlenség során elhunyt főtitkárának mondása

МТ 17,2

Ne ölben vigye

Problémákat úgy oldunk meg, ahogyan megszoktuk.

A háború után történt. Azokban a napokban, amikor újra elindultak az első vilamosok a városban. Az egyik utas újságpapírba burkolt nagy csomagot tartott az ölében. A kalauz, miután kezelte a jegyét, szigorúan ránézett:

– Miféle hatalmas csomag az ott az ölében?

– Egy bomba, ami nem robbant fel. A kertünkben találtam. Gondoltam, elviszem a tűzszerészekhez.

– Hihetetlen, hogy milyen felelőtlen utasok vannak – dörrent rá a kalauz. – Hogy tarthat egy ekkor csomagot az ölében, menet közben?! Azonnal tessék az ülés alá tenni! Ez így van előírva!

– Persze, természetesen. Bocsánat! – mondta az utas, és az ülés alá helyezte a fel nem robbant bombát...

A. de Mello nyomán

Mk 2,27

Nem tudom, hogy vagyok

nem tudom, hogy hogy vagyok, nem tudom
Beteg sem vagyok, de egészséges sem
varratot érzek, de nem találok sebeket
nem tudom, hogy hogy vagyok,
nem tudom, hogy hogy vagyok,

nem tudom, hogy hogy vagyok,
elutaznék, ki a természetbe
s maradnék otthon, magam emésztgetve
nem tudom, hogy hogy vagyok
nem tudom, hogy hogy vagyok,

nem tudom, hogy hogy vagyok,
megkérdeztem az orvost,
hogy hogyan is vagyok

szemembe mondta, nem kertelve,
„Hát úgy vagy ám,
mint a kerge zerge...”
Most már tudom, hogy vagyok,
most már tudom, hogy vagyok...

Izraelből

ZSOLT 18,28

Nemcsak szemet adott az Isten

Az öreg professzort csodálva tisztelték hallgatói. Feltétlen morális tekintélynek tartották. Egyik társuk egy kísérlet során súlyos, valamennyiüket veszélyeztető hibát követett el. Érthető, hogy kíváncsian várták a többiek, hogyan reagál majd nagy tanítójuk egy ilyen esetben. Hogyan szab majd ki olyan büntetést, amelyből a kétségbeesett „tettes” életre szóló tanulságot vonhat majd le...

Hiába vártak, mesterül még említést sem tett az esetről. A tanítványok vártak, egy hetet, kettőt. Aztán már nem bírták tovább, és – nem minden szemrehányás nélkül – kérdőre vonták professzorukat:

– Mindnyájan láttuk, mit történt! Azért adott Isten az embernek szemet, hogy használja!...

– Igaz – mondta az öreg bölcs –, igaz. De Isten szemhéjat is adott nekünk az Ő végtelen bölcsességében, hogy eldönthessük, mikor jobb szemet hunyni a dolgok felett...

EF 1,6

Nélkülözhetetlen ember

Dávid rabbit megkérdezte egyszer Áron rabbi, hogy mekkora személyzet áll rendelkezésére.

– Öt munkatársam van – mondta a megkérdezett.

Kollégája azt is tudni szeretne volna, hogy mi ezeknek a feladata.

– Hát az egyik a titkárom, a másik a vendégeimmel törődik, a harmadik a ház körüli feladatokat látja el, a negyedik a beszerzéseket végzi, az ötödik a pénzügyi dolgokat rendezi. – És te, te mekkora személyzettel dolgozol? – érdeklődött Dávid rabbi.

– Hat emberem van – hangzott a válasz.

– Hat? – ezen kicsit elcsodálkozott Dávid rabbi –, és mit csinálnak?

– Öt ugyanazokat a feladatokat végzi, mint a te munkatársaid...

– És a hatodik?

– A hatodik? – Ő legnélkülözhetetlenebb!

– De hát miért?

– Ő egész nap mellettem van, mindenhova elkísér, és bármit mondok, bármit teszek, mindig csak ennyit mond: „Csodálatos! Csodálatos!”

PÉLD 15,23

Önző életmentő

Ha valakit meg akarsz változtatni, ne feledd el feltenni a kérdést: kinek az érdekében törekszel erre...

Éppen a folyóba akarta vetni magát a hídról az elkeseredett férfi, amikor odarohant hozzá egy járókelő:

– Ne! Az ég szerelmére ne tegye! Miért is ugrana egy ilyen erős, egészséges, jóképű fiatalember, mint maga, a halálba?!

– Mert elegendem van ebből az egész életből...

– De várjon, barátom, könyörgöm, várjon! Ha mégis ugrik, akkor bele fog esni a folyóba. Ha beleesik a folyóba, akkor nekem meg maga után kell ugranom, igaz?! De lássa be, az a víz jéghideg, én meg most lábadozom egy kétoldali tüdőgyulladásból. Tudja mit jelent ez? Ha maga után ugrom, bele is halhatok. Fiatalember, nekem feleségem van és két gyereke. A lelkére venné, hogy ezek árvák legyenek, a feleségem meg özvegy? Tudja maga egyáltalán mennyi manapság az özvegyi nyugdíj?

– De hanem is halnék bele, nézze, az új öltönyöm van rajtam. Ez tönkremenne. El tudja maga képzelni, hogy mit csinál velem az asszony, ha tönkreteszem ezt a ruhát? – Maga nem ismeri a feleségemet... Nem, persze, hogy nem. De az ég szerelmére, térjen már észre. Mindenki meg fogja érteni, a Jóisten is megbocsát magának. Menjen hát most szépen haza, ott nyugodtan ellehet, senki sem fogja zavarni – és maga sem veszélyezteti mások egészségét...

A. de Mello nyomán

1Móz 4,9

Ördögűző történet

Egyre gondterheltebbnek tűnt a lánya. Rosszul is aludt. Magányosnak is tűnt. Jól rajzolt. Képeivel könnyített valamelyest a lelkére nehezedő terheken.

Az apa dühöngve nézte a lánya szobájában sokasodó képeket.

– Ezek miatt a rettenetes képek miatt van ilyen állapotban! – és az elhatározást tett követte.

Elégette a lánya képeit, szobája falát hófehérre festette. Ez segített – az apának.

A lánya alvászavara annyira súlyosbodott, hogy hosszabb terápiára szorult.

– A terápia – meséli az apa – sajnos nem járt sikerrel. Előtte mintagyerek volt. Szerény, napokig sem hallottam a hangját. Tökéletes nyugalom uralkodott nálunk... de a kezelés óta visszabeszél, makacskodik, a maga feje után akar menni – teljesen elromlott...

– És a rémálmok?...

– Ja, a rémálmai? – hát azok megszűntek...

JÓB 16,2

Paradicsomi jelenet

Ádám megint alapos késéssel érkezett haza. Éva jelenetet rendez:

– Az a gyanúm, hogy neked, fiam, biztosan van valakid...

Mire Ádám:

– De hát drágám, tudod, hogy te vagy az egyetlen nő manapság a Földön...

Éva zsörtölődve tér este férje mellé nyugovóra... Éjjel Ádám arra ébred, hogy felesége az oldalát tapogatja.

– Mit csinálsz? – kérdezi álmos hangon.

Éva ingerülten feleli:

– Na, mit gondolsz, mit? Megszámolom a bordáidat...

PÉLD 27,4

Recept boldogtalanságra

A szállodatulajdonos keserűen panaszkodott barátjának. Az új autóút, amelyet közvetlenül hotelje elé építettek, rettenetes következménnyel jár majd számára.

– De hát minden este, amikor hazafelé megyek – mondja a barátja –, látom, hogy kint van a táblád: „Telt ház”. Mit akarsz még?

– Ez nem jelent semmi. Mielőtt ezt a nyomorult utat megépítették volna, naponta nem csak hogy minden szobám foglalt volt, de még vagy húsz vendéget el is kellett küldenem.

Lk 12,24

Regatta

Néhány éve a német nagyvállalat megállapodott üzlettársával, egy japán céggel: évente evezősversenyt rendeznek a Rajnán.

A két nyolcas csapat hosszan, kitartóan és keményen edzett. A versenyre mindkettő elérte optimális romáját.

Amikor eljött a nagy nap, a sportolók erőtől duzzadó izmokkal álltak starthoz. A japánok egy kilométeres előnnyel nyerték meg a versenyt. A megsemmisítő vereség először súlyos depressziót váltott ki a német versenyzőkben és hatalmas szégyent a vállalatvezetésben.

A vezetőség intézkedéseket foganatosított: ki kell deríteni a kudarc okát. Ehhez egy bizottságot hoztak létre, amelytől megoldási javaslatokat is kértek.

Hosszú, precíz vizsgálatok után megállapították a szakemberek: míg a japánoknál hat sportoló evezett és egy kormányzott, a németeknél egy evezett és hatan kormányoztak.

A legfelsőbb vezetőség erre azonnal megbízott egy vállalatszerzési intézetet, hogy készítsen felmérést a német csapat belső struktúrájáról.

Néhány hónap és másfél millió márkányi munkadíj után megszületett a szakvélemény: a németeknél túl sokan kormányoznak és túl kevesen eveznek. A vizsgálat javasolta, hogy változtassák meg a csapat struktúráját.

Megtették. Ettől kezdve négy kormányossal, két főkormányossal és egy igazgató-kormányossal folytatták az edzéseket.

Az evezősnek úgy nyújtottak intenzívebb ösztönzést, hogy bevezettek egy teljesítmény-ellenőrző és egy biztosítási rendszert.

A következő évi versenyt a japán nyolcas két kilométeres előnnyel nyerte meg...

A vezérigazgatóság erre az evezőst, tekintettel a nem kielégítő teljesítményére, elbocsátott, az evezőket eladta, és leállította az új csónak beszerzésére előírányzott befektetést...

És mit csinált az evezős? Vett egy egyszemélyes csónakot. Elindult az országos bajnokságon. És megnyerte...

MT 23,16

Segítőkézség...

Ugyanazon az úton járt haza, évtizedek óta. Amikor a szomszéd telken építkezni kezdtek, mély gödör zárta el útját. A megszokott úton haladva nem vette észre, beleesett. Jól megütötte magát. Kimászni nem tudott. Kiabálni kezdett segítségért.

Az arra jövő pszichológus készségesen ajánlott fel segítségét, megvizsgálta a gödör kiterjedését, mélységét, összehasonlította azt már ilyen élethelyzetekkel és a férfi személyiségével. Kifejtette ezek összefüggését, egymásrahatását, majd ezek figyelembevételét ajánlva elkészönt.

Hamarosan megállt egy pszichoterapeuta is a gödör szélén. Leguggolt, hogy közelebb legyen a klienséhez, érdekes kérdéseket tett fel a férfi múltjára vonatkozóan, majd a korábbi gödörbeesés tapasztalatait és az onnan való kikászálódás lehetőségeit illetően. Mivel az áldozat még sohasem volt ilyen helyzetben, hozott neki egy ásót, és ajánlotta, ásson mélyebbre, ott majd rálel a megoldás gyökereire. Aztán, munkájával elégedetten folytatta útját.

Bibliaórára menet megállt a kiáltozás hallatára a lelkész is. Meghallgatta a szomorú történetet, majd megkísérelte biblikus összefüggésbe állítani azt és hitbeni tanítást nyújtani. Elmondta a 130. zsoltárt: „A mélységből kilátok hozzád, Uram...”, majd áldást kívánva sietett a bibliaórára.

Az arra járó szociális munkás azonnal beugrott az áldozat mellé a gödörbe, hogy tisztázza vele, melyik biztosítónál jelentheti majd be kártérítési igényét, és utána fekvőtámaszokat végeztetett a férfival, hogy az majd képessé váljék önerejéből kimászni a mélységből.

Szerencsére arra sétált egy pszichiáter orvos is. Röviden diagnosztizálta a körképet, majd táskájából néhány tablettát vett elő, melyeket a bajba kerültek – a dózis pontos megjelölésével és a lehetséges mellékhatásokról való felvilágosítással – vigyázva ledobott.

Már későre járt, mikor az edzésről hazafelé tartó kisfiú csodálkozott le a gödörbe kerültre.

– Tessék mondani, elhozzam a létránkat? – kérdezte.

Elhozta. Kimászott.

I. K. Berg nyomán.

3JN 11

Szabad

Istenem!
Dühös vagyok.
Nagyon.
Rád.
És az életre,
hogy elvette tőlem őt.
És rá, hogy elhagyott.
És magamra.

Istenem,
nem mehet ez így tovább!
– tomboló dühöm szorításában.

Szabad ezt? – dühömet kiönteni
Rád?!

Kétségeim,
kérdéseim
közt őrlődve
nehezen hallom meg
szavad:

„Igen. Szabad.
Én ajándékoztam neked a dühöt.
Mert néha szükséged van rá.
Életedet segíti.
Szabad dühöngened,
szomorúnak lenned
és kimerültnek.”

Köszönöm, Istenem.
Dühöm
s szavad
jót tesz nekem.
Ámen.

ZSOLT 64,2

Szabad verseny

– Igaz, hogy a szabad verseny és a konkurencia a legjobb teljesítményre készíti az embert? – kérdezték a szociológus diákjai.

– Ellenkezőleg, legrosszabb tulajdonságunkat hozzák ki belőlünk: a gyűlölet!

– Gyűlöletet? – Minek a gyűlöletét? – akarták tudni a meglehetősen összezavarodott diákok.

– Önmagunk gyűlöletét. Mert már nem magunk határozzuk meg, amit teszünk, hanem tetteinkkel, döntéseinkkel a konkurenciára reagálunk. Nem a magunk életét éljük, hanem a szabad verseny él fel minket! Ez pedig az öngyűlölet legrettegetesebb formája.

– De a szabad verseny biztosítja a haladást. Akkor ez azt jelenti, hogy adjuk fel a haladást?

– Az egyetlen, igazi haladást csak a szeretet biztosítja. Az egyetlen változás, amelyre törekedni érdemes, a szívekben történő változás...

A. de Mello nyomán

1Móz 13,8

Szamárság

Az apa az istállóba akarta vezetni a szamarat. A szamár csökönyösködött. Az apa húzni kezdte a kötőfékénél. Egyre erősebben. Ahogy csak tudta. Az apa beleizzadt. A szamár megvetette négy lábát, nem mozdult.

A fiú figyelmesen szemlélte a jelenetet. Kicsit mosolygott, de sajnálta is az apját. Várt.

Az apa nem bírta tovább. Dühöngött. Káromkodott. Aztán feladta.

A fiú megmozdult. Odament a szamárhoz. Egy gyors mozdulattal elkapta az állat farkát, és teljes erejéből elkezdte hátrafelé húzni.

A szamár hatalmas ugrással bevetette magát az istállóba.

•

A fiút Milton Eriksonnak hívták. Felnőve a 20. század egyik legnagyobb pszichológusa lett.

PRÉD 4,13

Szarvassors

A szavas a tó vizének tükrében nézegette magát.

– Milyen ronda, vékony lábaim vannak! – sóhajtott nagy csalódottan. – De az agancsom, hát az bizony gyönyörű! – vigasztalta csorbát kapott büszkeségét. – Ez egyáltalán a legszebb agancs, ami szarvast valaha is ékesített. A mi erdőnkben meg egyáltalán. Milyen erős és milyen hatalmasan szerteágazó!

Gyönyörködését halk lépések zaja szakította félbe. Valaki óvatosan közeledett az avaron. ...és hirtelen megpillantotta a vadászt. Már rá is emelte puskája csövét. A szarvas hatalmas ugrással vetette magát az erdő sűrűjébe. Jó esélye volt a menekülésre, nagyon gyorsak voltak a lábai... Egyre messzebbre is vitték azok a lábak. De hirtelen nem jutott tovább. Gyönyörű, hatalmas agancsa, legnagyobb büszkesége, belegabalyodott az ágak sűrűjébe.

Lihegő hangon suttogta maga elé:

– Bolond világ! – amit a legrondábbnak tartottam magamon, megmenthetett volna, ha az, amiben leginkább gyönyörködtem, nem akadályozta volna meg ebben...

ZSOLT 31,6

Szembenézni a tényekkel

Ha kibúvót keresünk,
minden magyarázat megfelel.

Nagyon túlsúlyos volt. Régóta le kellett volna már fogynia – legalábbis az orvosa szerint.

Reggel megint a mérlegre állt. Leolvasta a mutató állását, aztán hosszasan tanulmányozta a testsúly és a testmagasság arányát tartalmazó táblázatot. Mikor ezzel elkészült, aggodalmas képpel fordult a feleségéhez:

– Hát e szerint a táblázat szerint kb. tizenöt centivel magasabbnak kellene lennem...!

– Ezt aligha fogod valaha is elérni – válaszolta az asszony –, valami más lehetőséget kell találnod, ha ügyelni akarsz az egészségedre...

– Igen, teljesen igazad van... – mondta a férj, és még aznap eladta a mérleget.

PRÉD 7,17

Szomjúság

A szenvedés néha élvezetes

A hálókocsi kupéjában ketten voltak. Már éppen elalvóban volt, amikor hangos sóhajtozást hallott a felső ágyról:

– Jaj, de rettenetesen szomjas vagyok... oh, de rettenetesen szomjas vagyok... – a sópánkodásnak nem akart vége szakadni.

A legegyszerűbb megoldást választotta: felkelt, megkereste a hálókocsi kalauzát és vett két sört. A kupéba visszaérve az egyiket felnyújtotta ágyoszomszédjának. Az egy hajtásra kiitta.

Alig nyújtózott el jótevője, végre nyugalmat remélve ágyában, amikor ezt hallotta:

– Jaj, de rettenetesen szomjas voltam... oh, de rettenetesen szomjas voltam... – a sópánkodásnak nem akart vége szakadni.

A. de Mello nyomán

JÓB 21,3

Szorítócsavar

Szorítócsavar –
nélkülözhetetlen,
ha még nem száraz az enyv
tart, tartást ad
Szorítócsavar –
megszilárdít,
egyben tartja, amit szétesés fenyeget...
Szorítócsavar –
összeprésel, nincs már ide-oda imbolygás,
mozdulatlanság, biztonság, semmi nem
történhet,
formaszilárdság
Szorítócsavar –
unalom? Közönyösség? belenyugvás
a változhatatlanba?

De: milyen az a szilárdság,
mely nélkül az ember nem élhet...?

GAL 5,1

Tájékoztató

A csodálatos tengerjáró hajón eltévedt a turista. Egyik fedélzetről a másikra téve kereste a kabinját. Hiába. Egyre jobban belezavarodott a luxushajó útvesztőibe. Kétségbeesve kérte az egyik stewardot, vezesse a kabinjához.

– Szolgálatára az úrnak – hajolt meg udvariasan a steward –, ha szabadna megtudnom a kabinja számát?

– Azt sajnos nem jegyeztem meg – mondta az utas –, de rögtön ráismerek majd, mert induláskor az ablakomból tökéletes kilátás nyílt a kikötő karcsú világítótornyára!

Távolugrás

A hegyi tisztás szélén lakó remetét felkereste a fiatalember.

– Meg tudnád mutatni, melyik a boldogsághoz vezető legbiztosabb út?

Az öreg bölcs, amint ezt az öreg bölcsök tenni szokták, hosszasan elgondolkodott, majd így szólt:

– Az utat ismerem, de nagyon jó kondícióra van szüksége annak, aki végig akarja járni...

– Kiváló a kondícióm! – felelte büszkén a fiatalember, és bizonyítékul megtornáztatta acélos izmait.

– Remek – nevetett a remete –, nagyszerű! Hát lássuk csak, követni tudja-e a boldogsághoz vezető utat?

Lassan felállva így szólt a látogatójához:

– Ami szívének kedves, azt itt, a tisztáson egy-egy vonallal jelölöm majd. Feltételezhetem, ugye, hogy van autója? – kérdezte a meglepett fiatalembert.

– Természetesen van. Nagyon sportos a kocs! – közölte ragyogó arccal a látogató.

– Akkor egyetért velem, hogy ezt 50 centivel jelölöm? – és a vonalat húzva tette fel a következő kérdést:

– Bizonyára van lakása...

– Nagyszüleim rám hagytak egy öröklakást... – a vonal meghosszabbodott harminc centivel.

– És természetesen televízió is van a lakásban...

– Modern emberek vagyunk, szeretem tudni mi történik az országban-világban, meg kell a kikapcsolódás is a munka után... – hangzott a válasz, és ötven centivel hosszabbodott a vonal.

– Persze, persze – mosolygott a remete –, a modern embert az aktualitások inkább érdeklik, mint az örökkévalók...

Kérdés kérdést követett, és a vonal egyre hosszabbra nyúlt. Végül kilenc és fél méternyit tett ki.

– Hát tessék – fordult felegyenesedve az öreg bölcs fiatal látogatójához –, tessék átugrani ezt a távolságot!

– Átugrani, ezt?! – kiáltott a kereső fiatalember. – Nagyszerű a kondícióm, de világrekordot felállítani az Istennek sem tudok...

– De be szeretne jutni az Istennek az országába, hiszen a boldogsághoz vezető utat kérdezte tőlem...

Hitetlenkedve nézett a fiatalember az öreg remetére.

– De hát mi köze van ennek a nevetséges vonalnak a boldogságomhoz?

– Minél több dolgon csüng a szívünk – mondta alig látható vállrándítással a szent ember –, annál nagyobbat kell ugranunk, ha el akarunk jutni Istenhez, a boldogsághoz...

És még ennyit mondott álmélkodó látogatója okulására:

– Akinek szívéen semmi sem csüing, annak csak egyetlen kis lépést kell tennie, másoknak, akik az egész világot is megnyerték maguknak, hatalmasat kell ugraniuk...

Ezzel kényelmesen elhelyezkedett a remete kedvenc fája alatt, és elmélyülten gyönyörködött tovább a völgy eléje táruló szépségeiben...

Hermann Multhaupt nyomán

M_K 10,1(7-27)

Tízparancsolat – munkamániásoknak

1. Ne a teljesítménnyel mérd a magad és felebarátaid életét.
2. Vess egy pillantást naponta életed horizontjára – akkor is, ha az csak a szomszéd házáig terjed éppen.
3. Töröld egy ideig szókincsedből a „cél”, az „eredmény” és a „haszon” kifejezéseket.
4. Ne téveszd össze íróasztalodat, munkahelyedet, konyhádat vagy barkácsműhelyedet az élet céljával.
5. Havonta, legalább néhány órára, ne légy elérhető senki számára – még munkád számára sem.
6. Aludd ki magad – már felebarátaid érdekében is.
7. Ne tartsd magad pótolhatatlannak.
8. Ügyelj rá, hogy ne fertőzz meg másokat életstílusoddal.
9. Ne szeresd céljaidat, kötelességeidet és az azokhoz vezető utat jobban, mint önmagadat.
10. Csak holnaputántól kövesd ezeket a parancsolatokat...

5Móz 5,15

Ujjlenyomatom

Én én vagyok,
összetéveszthetetlenül én.
Ujjlenyomatom
rám nyomja bélyegét.

Lábnyomaim,
a magam mögött hagyottak,
meghatározzák előttem lévő utamat...

Ugyanaz az irány,
tovább, egyenest,
egyazon célt követnek...?

Leszegett szemmel,
rövidlátón s szemüveggel...

Én megyek?
Vagy az út visz, a lábam alatt?

Magamat hordozom,
teherként, leigázva...
alig jut erőmből
újra és másra...

ZSOLT 28

Út Istenhez

Isten nem mondja:

– Az az út hozzám vezet, ez pedig nem,
hanem:

– Bármit teszel is, hozzám vezető úttá válhat, ha úgy teszed, hogy hozzám vezessen!

Martin Buber

Mt 7,21

Tartalomjegyzék

Előszó.....	2
A béka imája.....	3
A béka mindig béka marad.....	4
A boldogság titka.....	6
A boldogtalan golfozó.....	8
A fáradozás jutalma.....	9
A kis fa.....	10
A kis mosoly.....	11
A kis visszhang.....	12
A megoldás útja.....	13
A reménység.....	14
A sivatag sírása.....	15
A suszter imája.....	16
A származás kötelez...?.....	17
A szenvedésről.....	18
A teknősbéka imája.....	19
Akkor karomban hordoztalak.....	20
Álmaid ne feledd.....	21
Áldja Isten feletted a holdat.....	23
Autobiográfia – Dráma öt felvonásban.....	24
Az egészen más feltámadás.....	25
Az eső áldása.....	26
Az időt ki kell használni.....	27
Az ikrek beszélgetése.....	28
Az ölében ülni.....	29
Az út, amely sehova sem vezetett.....	30
Beteljesült vágy.....	31
Csalfa látszat.....	32
Csak egy tette meg.....	33
Csalódás.....	34
Egy darab kenyér.....	35
Egyik elfutott.....	36
Elég egy mosoly.....	37
Emberi méltóság.....	38
...erőnk minden mértéket meghalad.....	39
Ez is gyász.....	40
Életed teljék.....	41
Élet-kérdés.....	42
Feltámadás.....	43
Félúton.....	44
Ha a gondolataidban olvashatnék.....	45
Ha az én hibám lett volna.....	46
ha meghaltam.....	47
Hatalmas teljesítmény.....	48
Hála és köszönet.....	49
Három bölcs.....	50
... hogy Te, Te lehess.....	51

Hol lakik az Isten?.....	54
Hóvihar az Alpokban.....	55
Húsvét – husvétség.....	56
Időbeosztás.....	57
Időhiány miatt.....	58
„Ima-fegyverek”.....	59
„Isten bűnös!”.....	60
Isten járjon előtted.....	61
Jól töltöttük az időt.....	62
Jól ügyelj e napra.....	63
Két követelmény.....	64
Kiút.....	65
Könyörgés áldásért.....	66
Krisztus -képek.....	67
Kutya-történet.....	68
Lépésről lépésre.....	69
Megértették egymást.....	70
Megértés – töredékesen.....	72
Megnevezhetetlen.....	74
Megoldási stratégiák.....	75
Mennyire megváltoztál.....	76
Micsoda különbség.....	77
Mindenkinek megvan a maga ára.....	78
Minek ide az ördög?.....	79
Minőségbiztosítás.....	80
Mire odaérek.....	81
Napoztatom a lelkemet.....	82
Ne legyen a napnak olyan órája.....	83
Nem Isten hal meg.....	84
Ne ölben vigye.....	85
Nem tudom, hogy vagyok.....	86
Nemcsak szemet adott az Isten.....	87
Nélkülözhetetlen ember.....	88
Önző életmentő.....	89
Ördögűző történet.....	90
Paradicsomi jelenet.....	91
Recept boldogtalanságra.....	92
Regatta.....	93
Segítőkézség.....	94
Szabad.....	95
Szabad verseny.....	96
Szamárság.....	97
Szarvassors.....	98
Szembenézni a tényekkel.....	99
Szomjúság.....	100
Szorítócsavar.....	101
Tájékozódás.....	102
Távolugrás.....	103
Tízparancsolat – munkamániásoknak.....	105
Ujjlenyomatom.....	106

